PETRA KROPÁČOVÁ

PRKNA, CO ZNAMENAJÍ ŽIVOT

Prkna, co znamenají život

Petra Kropáčová

Život je příběh vyprávěný blbcem.

William Shakespeare

…kdesi v minulosti

„Babičko, nešij pořád a pojď mi něco přečíst."

„A co bys chtěla, Týnko?" řekne babička na půl pusy, protože v ní má pět špendlíků.

„Třeba tu o té holčičce, co se zamiluje, ale její rodiče jí to zakazují."

„To jsem si myslela," pousměje se babička, která doufá, že se malá také nadchne pro to, co ona celý život milovala, což je divadlo. „A nechceš třeba o Červené Karkulce?"

„Ne, to už znám. Prosím, babičko, došiješ to potom."

„Tak až došiju ten rukávek, uvaříme si kafíčko a dáme se do čtení." (Tu kávu zase budu pít studenou, protože ta holka mě nenechá ani vydechnout, natož abych si stačila alespoň loknout.)

„Tak jo, ale zatím mi to můžeš vyprávět."

Já to snad nikdy nedošiju, pomyslí si babička, když špendlí krajku na volánky. „Nechceš si jít hrát s Jakubem? Ráno tady zvonil, jestli si nepůjdeš hrát na kopec."

„Babi, tak aspoň tu o tom pánovi, co je pěkně vyčůranej a vymýšlí si a všechno překroutí."

„No teda, co to je za slovo? Kde jsi to slyšela? Asi to řeknu mamince. Copak takhle mluví šestiletá holčička? Asi řeknu Pepovi, ať si pracovní záležitosti řeší v práci a domů nosí jen peníze, i když to teda vyjde asi nastejno."

„Když tak může mluvit táta, proč bych tak nemohla taky mluvit?"

„A kdy to tatínek říkal?"

„No říkal, že strejda Franta je pěkně vyčůranej a že si myslí, že na něj šije nějakou boudu. Babi, a jakou boudu? My někam pojedeme a budeme ji potřebovat? A babi, strejda Franta umí šít?“

„Týnko, jak je možné, že máš tolik otázek?“

„Protože jsem strašně moc zvědavá! A taky říkal, že se budeme muset rozhodnout, co uděláme, abysme na tom nebyli bití. A babi, my se budem se strejdou Frantou bít? A čím? Mečem? Jako v té pohádce? A taky říkal, že se něco chystá a že musíme být připraveni. A babi, co se jako chystá, nějaké překvapení? Dostanu nějakou hračku?“

„Týnko, a komu to tatínek říkal?“

„Říkal to mamince.“

„A ty jsi to slyšela?“

„Já jsem jako spala, ale všechno jsem slyšela.“

„A víš, že se cizí rozhovory neposlouchají? Asi řeknu tatínkovi, aby tě zavřel do vězení, jako tam zavírá ty, co něco provedou.“ Po kom je ta holka tak chytrá, to nechápu. Člověk už nemůže před dětmi říct vůbec nic.

„Ale babi, já přece nejsem cizí, a tak mě zavřít nemůže. To by vám tady bylo smutno.“

„Tak to máš pravdu. To bychom se tady strašně nudili, kdyby tě zavřeli do vězení. Jdi se kouknout ven, jestli je tam Jakub, a pak si přečteme tu pohádku.“

„A co kdybych šla na zahradu a koukla se, jestli je někdo u sousedů? Třeba by mi mohla číst Eliza? Myslíš, že jsou doma?“

„Ne, sluníčko, nejsou doma, jsou pryč.“

„A kde jsou, někde na návštěvě?“

„Ano, jsou na návštěvě. A vrátí se až na konci prázdnin.“

„To není fér! Nikdo si se mnou nechce hrát. Daniel se pořád učí a mluví nějakou divnou řečí a já mu vůbec nerozumím. Naši nemají čas a ty taky ne. Pro koho jsou ty šatičky? Pro mě?“

„Ano, beruško, pro tebe. Chceš přece dobře vypadat, až půjdeš první den do školy. Nebo ne?“

„Uka babi, jak vypadají. Jsou krásné jako šaty té holčičky z pohádky, viď babi. Tak to budu určitě nejkrásnější ve škole.“

„Spíš než krásná buď chytrá, protože chytrost se s krásou domluví, ale samotná krása pomine.“

„Babi, někdy ti nerozumím, ale mám tě ráda.“

„Víš co, Týnko, už toho šití nechám a přečteme si něco hned. Tak kterou tu knížku jsi chtěla?“

„Třeba o holčičce, nebo o vychytralém pánovi! A co třeba o těch dvou, co se jmenují stejně? Nebo tu knížku, jak je dole něco napsáno tužkou.“

„Týnko, nemůžeme číst všechno. A taky jsi malá na takové čtení. Tohle čtou až starší děti, ne taková mrňata, jako jsi ty.“

„Ale babi, ty jsi přece hodná babička. Když mi to vysvětlíš, tak to určítě pochopím a budu chytrá jako Daniel.“

„Ach jo, když si představím, že tě příštích dvacet let budu hlídat, tak už teď se hrozím, co asi vymyslíš.“

„Ale babi, ještě mám přece maminku a taťku a u tebe jsem jen občas. A proto čti, ať to stihnem, než odjedu.“

„Kdybys holka věděla, jak moc se pleteš. Jak moc se v okamžiku může změnit život."

A tak četly a babička vysvětlovala všechno, co chtěla Týnka vědět. Měla ráda tuhle malou holčičku a její otázky, i když byly často nepochopitelné. Káva samozřejmě vystydla a ani při otázce, která vždycky začínala slovy: „já to prostě nechápu," z ní neubylo.

„Babi, až vyrostu, tak budu hrát divadlo, jako ty. A mamka s taťkou se na mě budou chodit dívat. A budu dostávat spoustu květin a bonboniér a dárečků. A ty na mě budeš pyšná a budeš všude říkat, že talent jsem zdědila po tobě. Ale napřed mi musíš vysvětlit, jak je to s tou růží."

Babičce se při těchto slovech objevila v oku slza. Ať je ta naše holka radši zahradnicí, to snad nebude tak zklamaná, až se jí to nesplní, vytanulo babičce na mysli. Je smutné, že člověk může nahlas říct jen polovinu věcí, které si myslí.

„A babi, myslíš, že se do mě taky někdo zamiluje?"

„To asi ano, protože na každého někde někdo čeká a na tebe určitě taky, srdíčko. Hlavně se kvůli nikomu nevraždi, protože žádný chlap za to nestojí."

„Ale babi, to je jen v pohádce."

Kdyby tak člověk zůstal celý život dítětem, pomyslela si babička...

„Jé babi, strejda Eda jde na kafe, to se ale nasmějem…" volá Týnka a utíká otevřít.

Láska je jako děcko, touží po všem, co má na očích.
William Shakespeare

…u Kristýny, tam, co teď bydlí

„Jedna káva pro mě a druhá taky pro mě, studená je nejlepší viď, babi.“ Ach jo, jak moc mi chybíš, babi. Jak moc nám chybí ti, co už nejsou s námi. Ale když s námi jsou, bereme to jako samozřejmost a jistotu, že to tak bude napořád. Bože, slyšíš to, povídám si s mrtvou babičkou, místo toho, abych dělala něco, co má smysl. Ale co, když je člověk sám… Ještě že máme vymoženosti moderní doby. Počítač. Škoda, že jsem si ho koupila tak pozdě, aspoň bych nebyla tak sama. Takže kávu máme a jdeme na to, i když ve dvě v noci asi všichni spí. Když já taky nespím, tak snad alespoň jeden by se mohl najít. Ty noční mě zabijou! Když mám volno, tak zase nemůžu spát, takže si to volno ani neužiju. Vidíš, babi, a to jsem měla tolik snů. Už mi hrabe. Tak koho to tady máme? No, koukám, že nikde nikdo. U „seniorů“ je jeden, co nemůže spát, „Chlapi sobě“ mají zamčeno, tak to zkusím ve „30+.“ Jak to, že na síti je všechno tak jednoduché? Tak anonymní a tak tajemné! Člověk může být, čím chce – a já jsem JULIE.

JULIE: ťuk, ťuk, je tu ještě někdo, nebo už se do tvých žil rozlilo ospalé mrazení?

Je tu jen nějaký ROMEO, tak to je buď náhoda, nebo osud, teda jestli už neusnul navěky. Ale protože náhody neexistují – tak je to pěkná blbost. Asi spí, už dvě minuty tu čekám a odpověď nepřichází – musím začít číst i něco jiného nebo budu i mluvit ve verších, to by se eM eM asi divil, kdybych po něm chtěla paletu mléka, co do krku stéká, za dobrou cenu prodáme věru...“

ROMEO: Mám ještě poslouchat, či odpovím?

Cože, tak to jsem nečekala, že je tady někdo, kdo taky v dnešní době čte? Nebo to je vyhledavač? Asi spíš to druhé, ale co, noc je ještě mladá.

JULIE: Kdo jsi, ty, muži zahalený tmou...

ROMEO: Ahoj, co pohledáváš takhle pozdě na chatu?

JULIE: Potřebuju se někomu vyzpovídat!

ROMEO: A co se stalo?

JULIE: Asi jsem se zbláznila...

ROMEO: Tak na to jsem odborník.

JULIE A já myslela, že jsi odborník na literaturu!

ROMEO: To ne, ale mám dědu a ten se v tom dost vyžívá...

Ale aspoň ho máš, já už nemám nikoho. Viď babi, že je to štěstí, když máš někoho, kdo je ti nablízku, i když ti někdy leze na nervy. Ještě že tu bydlím sama, jinak by mě asi zavřeli do blázince. Jako kdybych tě slyšela. „Káva už je zase studená." To sice je, ale i studená je dobrá...

JULIE: Chodím sem často, ale s nikým si nepíšu, jen si čtu to, co píšou ostatní. Teď jsem tu, protože je to tady anonymní.

ROMEO: Tak mi řekni něco o sobě!

JULIE: Prosím, nic konkrétního…

ROMEO: Tak mi řekni alespoň jméno?

JULIE: Copak je po jméně? Co cukrem zvou i zváno jinak bylo by stejně sladké.

ROMEO: A to je z čeho? To není originál?

JULIE: Ne, to mi babička vysvětlovala, jak je to s tou růží. Byla jsem malá a s cukrem jsem to pochopila líp.

Ach babi, jak mi chybíš!

ROMEO: Tak dobře, žádná jména. Jsi Julie... Bojíš se něčeho?

JULIE: Ne, jen nechci být sama.

ROMEO: Na začátku jsi chtěla mluvit, tak mluv!

JULIE: Chodíš sem často?

ROMEO: Ani ne, ale jak zapnu počítač, tak se přihlásím i sem a pak vyčkávám, jestli nějaká Julie nebude potřebovat utěšit od Romea...

Docela milej, babi, co myslíš... asi piju moc kafe. Za chvíli budu vidět i duchy, a pak už mi nepomůže ani Vavřinec s košíčkem... Stejně to nakonec skončí, jako vždycky... to poslední, co mi ještě chybí, je zamilovat se do virtuálního Romea, co je určitě starej a ošklivej a jde mu jen o sex. No jo babi, asi jsi měla pravdu, chlapům jde jen o jedno...

JULIE: Víš co, tak já si to rozmyslím, jestli se mi chce vůbec o tom mluvit a když, tak se ozvu.

ROMEO: Tak dobrou noc, lásko, sladší trýzeň není než loučit se do rozednění...

JULIE: A dál?

ROMEO: To se nehodí, známe se tak málo...

JULIE: Tak sbohem, už jen málo času je mi dáno...

ROMEO: Počkej... haloooo... nechoď...

… u Romea

Je pryč. Ale aspoň to nebyl nudný večer, teda noc, to je jedno, musím s tím spaním něco dělat. Byl to super rozhovor, ne jako s většinou holek v jejím věku, co chtěj jen někoho sbalit, a hlavně aby měl prachy a aby vypadal jako z časopisu. Ale kolik jí vlastně je? Já se ani nezeptal. Aby to nebyla nějaká babka, co mezi kynutím koláčů chatuje a hledá nějakého šikovného chlapce na sekání dřeva. I když, jestli je stará, tak má nakynuto už dlouho. Třeba bych ji mohl dohodit dědovi. No co, tak zas jedna, co mi utekla. Proč je dneska tak těžké najít normální holku, no ale normální asi moc nebude, když v noci nespí a cituje Shakespeara...

„Dědo, fuj, to jsem se lek, chodíš jako duch, leknutím jsem se skoro…“

„No tak, Ludvíku, neznamená, že když máš dovolenou, tak tu budeš ponocovat. Přijedeš jednou za měsíc a já si tě chci zítra užít už od rána, ne až od oběda, tak to vypni a do postele. To takhle ponocuješ i doma? A co v práci, to pak spíš? To já když usnu v práci, tak mě vyhodí. To je dneska mládež, ničeho si neváží, to my jsme se museli jinak otáčet, abychom se měli.“

„Ale dědo…“

„Nic nechci slyšet! A do postele!“

„Není mi pět, abys mě zaháněl do postele po večerníčku.“

„Je ti sice třicet, ale malej jsi pořád. Tak dobrou...“

… u Kristýny, tam, co teď bydlí

Bylo to fajn s někým trávit večer, i když jen po síti. Připomnělo mi to babičku a pana Radovana. Strašně mi oba chybí. Proč musí lidi umírat? Je to kvůli přelidněnosti planety nebo co? Je mi 27 let a vymýšlím blbosti, a ještě navíc trpím samomluvou, jsem vážně blázen. A zítra zase předstírat, že všechny ráda vidím. Kdyby mi babička řekla rovnou, že hrát nějakou roli je tak těžké, dala bych se na pletení. Kdybych si šla raději lehnout. Vždyť už za tři hodiny vstávám. Proč já se nechám vždycky ukecat? Že jsem se líp neučila – počkat, ale já se učila dobře, tak proč dělám tohle? Že by osud? Ticho a spi! Ano babi. Dobrou noc, mami, tati, babi, bráško...

Přítel by měl snášet přítelovy slabosti
William Shakespeare

Zdálo se mi to, nebo jsem v noci našla spřízněnou duši?

Duši, co něco tuší,
co vnukla mi nápad,
že nic mě nevyruší,
díky – jdu zase chrápat.

Tak tohle jestli slyšela babička, tak je asi po mně. Tohle se ze mě stalo! Stydím se sama před sebou. Ale rozesmálo mě to, tak aspoň něco, ale takhle to asi nepůjde.

Tak rozlepit jedno očíčko
a druhé taky
než mi eM eM
strhne prachy.

Tak teď už jdu, nebo to bude pravda. Co vlastně děláme tady na Zemi? Copak tohle je život? Večer jít spát a ráno se vzbudit? Pracovat a myslet na to, co by bylo, kdyby? Kde lidé dělají chyby a kde je štěstí na jejich straně, když se na ně usměje? Proč mě tohle vždycky napadá, když jdu do práce přes most nad dálnicí? Není to volání osudu? Ne, to je proto, aby mi ta cesta rychle uběhla. Už jsem tady. Tak vyladit úsměv, upravit kšiltovku a hurá na doplňování regálů. Jak já se těším na spoluzaměstnance! To se nedá ani slovy vyjádřit.

Ale, velký eM eM si dává kávu, kterou já nikdy neodmítnu.

„Ahoj Milane, prosím tě, nemáš drobné na výměnu? Mám jen stovku."

Vykouzlím nádherný úsměv a zamrkám svými dlouhými řasy, až mi vlajou vlasy – je tohle z kafe, nebo je to nějaká rýmovací úchylka? Jen ten úsměv vykouzlím, Milan mi odpoví něžným hlasem Shreka:

„Už zase nemáš drobné, neděláš to schválně? Kristýno, a co tady vůbec děláš, vždyť je ráno?"

„To je ale obdivuhodný postřeh, Milane," odpovím s úsměvem. „Mám to vyměněné s Ditou, říkala jsem ti to minulý týden."

„No jen aby! Že ty to děláš proto, abys mohla s panem Veselým pít kafe a vyprávět si o divadle? Nebo spolu plánujete vykrást bankomat, co stojí u dveří?"

A já si vždycky myslela, že je velký eM eM pěkný suchar.

„Ano, samozřejmě, ale plánujem vykrást ten bankomat v Elektru, aby na nás nepadlo podezření. Takže budu dělat to co Dita, aby se nepoznalo, že tu vlastně vůbec není."

„Takže se budeš zašívat ve skladu a až tam přijdu, budeš dělat, že máš spoustu práce?"

„Tak tam nechoď a budeme spokojení všichni. "

„Víš, Kristýno, někdy nevím, jestli si děláš srandu ze mě *nebo ze mě.* Hlavně ať tě nevidí Alena."

Milan odchází a za ním se zatahuje opona. Na scéně se objevuje další postava.

„*Slyšel jste, co jsem říkala?"*

Odpovím povzneseným hlasem.

„Myslel jsem, že by nebylo zdvořilé naslouchat, slečno."

„To mě mrzí kvůli vám. Já to sice neříkala přesně, přesně dovede mluvit kdekdo, ale mluvila jsem neobyčejně výrazně."

Rozmáchlým gestem se ukláním a Radovan se směje, až se za břicho popadá.

„Tak honem, mám na kafe ještě deset minut, než mě zaženou k pokladně," odpoví mi a v očích má slzy – samozřejmě slzy radosti.

Sedíme na rampě a já poslouchám, jaké to bylo v dávno zapomenutých dobách, kdy jsem ještě brouzdala v zemi nikoho a byla jen pouhé přání.

„Tak kdy půjdeme do toho divadla?" slyším najednou, jak se mě Radovan ptá.

„Vy byste se mnou vážně šel? Ale já v divadle byla naposledy ještě s babičkou a nemám ani co na sebe, a jak to udělám, když chodím pořád na noční a…“

Pan Veselý mi skočí do řeči.

„Ty mi někdy připadáš jako ten kluk. Ve všem mi radí, všechno ví nejlíp, ale z jednoduché věci udělá vědu.“

„Dobře, nechám si poradit,“ vzdávám se s úsměvem, i když předstírat před dědou, jak jsem si ho nazvala, vůbec nemusím.

„Jestli teda chceš jít, tak jak to uděláme?“

„Takhle – šaty si můžeš půjčit, a teď nemyslím z půjčovny, ale od Dity. Pořád se chlubí, kolik jich má, tak se musí provětrat, aby jí je nesežrali moli. Noční si vyměníš, jako dneska za ranní, a já s tebou vážně půjdu. A co je ještě lepší – zvu tě a možná přemluvím i vnuka, aby šel s námi. Tak co říkáš?“

„To je super,“ vlepím dědovi pusu.

Dopíjíme druhé kafe, když vtom se děda koukne na hodinky a zvolá *„Týnko, do kočáru!“* A to znamená rychle, než se ozve ječící Alena se slovy: „Pan Veselý, pan Veselý ať se okamžitě dostaví na pokladnu. Děkuji.“

A já se odeberu do země za zrcadlem. A taky si musím promyslet spoustu věcí. Tak za prvé, Dita mi půjčí šaty, za druhé, vezme za mě noční a za třetí, musí mě namalovat, učesat a pujčit i boty. V teniskách by mě tam asi nepustili. Je to tak dávno, co jsem byla s babičkou v divadle, že si to už ani nepamatuju. Zašly jsme si potom vždycky na kávu, na dortík a hodnotily výkony účinkujících. Bylo to fajn. Ale co, vždyť jdu za chvíli domů a mám celou noc na to, abych se zase hrabala

v minulosti. Takže, nejdůležitější ze všeho je teď promyslet, jak to řeknu Ditě. To mě bude něco stát. Ještě, že se dají ty její děti utáhnout na čtení pohádek, jinak nevím, co bychom dělali. Nechci jí křivdit, děti mám ráda, ale aspoň si zase vyperu a uvařím si nějaké normální jídlo. Má to asi taky těžké, ale když to chtěla, tak to má.

A kdy jdeme vlastně do toho divadla? Já se ani nezeptala. To nevadí, vždyť děda myslí i za mě. Aspoň někdo na mě dohlídne ve světě živých.

„Dito, dochází pivo, proč ho nedoplníš?“ ozve se hlas ze záhrobí.

„Dita tady není a pivo už tu nemáme.“ Potutelně se usmívám, když vidím Moniku, jak si dává rozčíleně ruce v bok.

„Jak to, vždyť má být v akci ještě pět dní a už tu zase není? To je pořád něco, co mám těm zákazníkům pořád říkat?“

„Víš, co bys jim mohla říct, až na tebe zase někdo vyběhne, že si bude stěžovat? Usměj se, teda jestli to dokážeš, zadívej se mu do očí a řekni: (vyskočím na paletu s balenou vodou, ukláním se a začínám svůj výstup)

„Myslím, že je k tomu jedinečná příležitost. Ale protože vás chci ušetřit jakéhokoliv zklamání, myslím, že bude poctivé, když vám už napřed řeknu docela otevřeně, že jsem nezvratně rozhodnuta vás vyslyšet.“

Publikum tleská a já vykouzlím úžasně okouzlující úsměv. Ale z dálky se blíží Milan. Otáčím se a prchám s Monikou do oddělení hraček.

„Ty jsi ale prdlá, z čeho to zase je?“

„To napsal Oscar Wilde, ale pamatuju si jen tohle. To pan Veselý to umí celé.“

„Vy jste si teda padli do noty, co?“

„Do noty? Copak jsme šumaři?“ odpovím s úsměvem na rtech.

„A tohle je z čeho?“

„To neřeš.“

„A nevadí ti ten věkový rozdíl?“

„Co to je, jeho šestašedesát a mých sedmadvacet, proti věčnosti?

„Bacha! Milan nás hledá, tak dělej, že mi něco vysvětluješ.“

„A jak to mám asi udělat?“

„Ukazuj do regálu a otvírej pusu.“

„Nechápu, proč děláš tady. Měla bys zkusit divadlo.“

„No, třeba jako prodavačka do bistra.“

„Tak kdy bude to pivo?“

Hluboce se nadechnu a zase vydechnu. Někdo prostě nemá smyslu pro humor, ani co by se za nehet vešlo, a že Monika je má fakt dlouhé.

„Důchodci ho vykoupili už první den, takže na skladě bude zítra, ale protože ve skladu se každý zašívá, na prodejnu nejspíš vůbec nedorazí. Až si toho někdo všimne, akce skončí, takže ho už nikdo potřebovat nebude a odpadne důvod ho vyskladňovat. Stačí ti to jako odpověď?“

„Tak teď mi teda řekni, co si z těch dvou odpovědí mám vybrat.“ Nakrabatí čelo, Monika Smutná, vedoucí směny.

„Dobrý den, slečno, prosím vás nevíte, kde bych našel sůl do myčky?“ Osloví mě vytáhlý mladík s modrýma očima. *Zvednu hlavu a můj mozek začne dít, na co takový mlaďas může tu sůl chtít*? Asi do myčky, ne!

„Dobrý den," nahodím milý úsměv doplňovače zboží, „je to hned vedle, v uličce, co jste našel tu houbičku, co už máte v košíku."

„Děkuji!"

„Není zač." *Nevěřícně kroutím hlavou nad takovou slušností nevídanou.* Asi mi dochází kofein. Kdy má děda přestávku na oběd?

Na prodejní plochu vstoupí pan Veselý: „Tak jak se dneska máme? Pevně doufám, že vám nic nechybí, slečno Týno?"

Nahrbím se a odpovím: *„Slečna Týna si zrovna stěžovala, že jí trochu bolí hlava. Myslí si, že by jí udělalo moc dobře, kdyby si s vámi dala kávu z automatu u východu pro zaměstnance."*

Děda se usmívá, narovnám se, chytnu si imaginární sukni svých vycházkových šatů a pokračuju: *„Cecílie, nezmínila jsem se ani slovem o bolení hlavy."* Děda už to asi nevydrží a vyprskne smíchy.

„Tak pojď, ty dvě v jednom, ať to kafe stihnem nebo po mě zase zatouží slečna Alena Suchá – hlavní vyvolávač firmy.

„Pane Veselý, povídejte mi o vaší rodině."

„A nechceš mi radši povídat ty, něco o sobě? Nikdo tady o tobě nic moc neví, přitom tu pracuješ už hodně dlouho. Proč se s nikým nebavíš?"

„Ale vždyť já se bavím s každým."

„Vždyť víš, jak to myslím, Týnko!"

„Týnko mi říkala babička." Koukám se do kelímku s kafíčkem a zase se mi vybaví babička, jak sedí u šicího stroje a nabírá korálky jeden za druhým, aby tu zářivě oslnivou šňůru našila na šatičky, které jsem nosila. V oku se mi zaleskne slza. Děda mi zvedne bradu a kouká se mi do očí, ze kterých už těď slzy tečou proudem.

„Já nemůžu," pokládám kávu a utíkám pryč od své minulosti, co začíná krvácet, a není ani tak hluboká jako studna a ani tak široká jako vrata do kostela.

„Poptej se po mě zítra a podiviš se, jak budu usedlá," zavolám na dědu a odcházím ze scény.

Ještě že dneska nepřišlo nic, co by se mělo rychle udělat, a tak tu můžu sedět na krabicích s mlékem a přemýšlet o sobě, o životě a o smrti. *Nebylo by lepší se svěřit a ulevit své bolesti, co mě tak dlouho trýzní, že umírám žízní*! Už zase! Ještě že jdu domů. Děda už jde taky a já se stydím i rozloučit. Ale jak vidím, děda je profesionál protřelý životem a už z dálky na mě volá, že to divadlo je ve středu.

„Neviděl jste Ditu?" ptám se a tvářím se, že se nic nestalo. Potřebuju si s ní domluvit ty šaty.

„Tak to nech až na pozítří, vždyť se střídáte ráno," usměje se děda a je vidět, že má něco za lubem.

Zajímalo by mě, proč se tak usmívá. A když něco nevím, tak se zeptám.

„Co vykouzlilo úsměv na vaší tváři, Pane Veselý?" Čekám, jestli odpoví nějakou frází z divadelní hry, nebo to bude obyčejná věta ze života, a začínám se také usmívat.

„Představuju si, jak asi budeš vypadat ve večerních šatech, na vysokých podpatcích, s psaníčkem v ruce a s rozpuštěnými vlasy."

Tak teď jsem úžasem oněměla.

„Ale, pane Veselý, nejste na takové myšlenky trochu starší?"

„Ne trochu, ale dost," zakření se Radovan, „ale jsi krásná mladá žena a schovávat se pod kšiltovkou, ve starých džínách a vytahaných

tričkách nemáš zapotřebí. Není ti ani třicet, tak začni trochu žít a jestli to má být se starým důchodcem, tak ať, první krok je vždycky důležitý."

Jestli jsem před tím oněměla, tak teď asi umřu. Tohle bych nečekala ani od babičky, a že ta se nikdy nestyděla říct cokoliv, co by pro „lepší společnost" bylo nepřijatelné.

„A teď jdi domů a místo ponocování se vyspi. Spánek léčí. To se říkalo za mých mladých let, která jsou už nenávratně ztracena v propasti času. Ale už teď jsem zvědav, jak ti to bude ve středu slušet," mrkne na mě a je připraven k odchodu.

Otočím se a utrousím: „*už jdu, však nedobře-li se mnou smýšlíš, snažně tě prosím*," nenechám ho ani nadechnout se na další slova a rychle dodávám, „*vždyť už jdu, už jdu, nech dvoření a zármutku mě zůstav. Zítra mi vzkaž!*"

Kdyby měl teď děda v ruce plato vajec (které byly samozřejmě v akci), tak by je po mně asi hodil. Já jsem teda číslo. A velký eM eM nevěří očím ani uším, ale zjevně ho to pobavilo tak, že v úžasu nad tragédií našeho osudu, si napřed oblékl svetr a až potom tričko. Ale to se stává. Takové herecké talenty jako jsem já a děda svět neviděl celá století. Kdybych si takhle dokázala věřit i ve skutečnosti.

„Ahoj Milane," zvolám radostně a zavírám dveře za všedností všeho bytí.

Venku je tak krásně a po dnešním, i když trochu uplakaném dni, ani nemám chuť se zastavit na mostě a přemýšlet o smrti. Mohla bych si zajít zase do kina a doma pak zkritizovat jak režiséra, tak scénář i obsazení rolí, abych měla s babičkou o čem mluvit u kávičky. Teda

mluvit budu já a babi mě doufám bude aspoň poslouchat. Kdyby žila, tak by mi jako první vytkla, proč nechodím spíš do divadla a navštěvuju takové pochybné kulturní vyžití, jako jsou kina. Ale když bych jí řekla, že v džínách a tričku mě tam nepustí, tak by se možná slitovala a začala by dlouhou přednášku o tom, proč je nutné, aby mladá dáma měla jedny nebo dvoje šaty do společnosti vždycky připravené ve svém šatníku.

„Nemusíš mít dvacet šatů, stačí jen, když skombinuješ šátek s broží nebo korále s kabelkou a budeš hvězda večera. V jednoduchosti je síla, to si pamatuj, Týnko,“ říkala mi babi, když jsem byla malá a ona mi šila šaty do školy.

„Ne všechno, co je přeplácané, je vkusné a i zdánlivě malý šperk může představovat veliké bohatství, hlavně nechtěj, abych ti to zase vysvětlovala jako s tou růží, protože mě stejně žádné přijatelné vysvětlení nenapadá.“

Už tu zase hodinu přemýšlím a nic jsem neudělala. Ale co bych měla dělat? Knížky, co tu mám, jsou už třikrát přečtené, televizi nemám, kolem nikoho neznám a Dita je za mě v práci. Alespoň by mi vyprávěla ty svoje historky, jak vzrušit chlapa v jedné minutě nebo co dělají její děti, když nechtějí jít spát. Sice nic moc, ale nemusí pršet, stačí, když kape. Takže poslechnu dědu a půjdu. Ne! Zapnu si počítač, třeba tam bude Romeo. Ale nevyšiluju kvůli němu, jen nechci být sama.

A jsem tu, ve 30+, ale Romeo tu není. To nevadí, když něco nevím, tak se zeptám.

JULIE: Ahoj, neviděli jste Romea?

DRAK: Dnes ne, ale přijde ráno. A já bych ti nestačil?

JULIE: Ne, jméno Drak je pramálo melodické, ne-li vůbec nemelodické. To nevzrušuje a ani trošku nerozechvívá.

DRAK: Tak až mi ho budeš kouřit, můžeš mi říkat, jak chceš! Já na Drakovi netrvám, zlato.

JULIE: Mor na ty hejsky, mor na ty afektované šašky, co dneska udávají tón a nevypustí z huby jedno kloudné slovo

DRAK: Si nějaká divná ne?! Je rok 2010, a ne doba ledová.

JULIE: Dovol, abych ti vysvětlila, že tento úryvek je od Williama Shakespeara z jeho hry Romeo a Julie. Takhle si Merkucio povzdechne nad tím, jaký je Tybald ostrý hoch, a tak místo, aby si vážil života, dává přednost smrti. Ale to bys musel zasunout svůj kord a přednost slušnosti dát, a ne se něžnosti a lásce vysmívat.

Tak to jsem teda pokecala, jen jsem se rozčílila. Takhle to vždycky skončí. Lidé už přestali úplně číst, a někdy i myslet. Co taky čekám od doby, kdy i děti mají e-maily od narození a počítač ještě než začnou chodit do školy. Ach babi, jak mi chybíš... Usnula jsem v křesle s notebookem na klíně.

… u dědy doma

„Ahoj dědo, jakto, že deš až teď?“ ptám se udiveně dědy, který se usmívá od ucha k uchu.

„Jindy si doma, jen co ti skončí směna, a dneska ses zpozdil o půl hodiny. Nemáš náhodou ňákou babičku, kterýs šeptal do ouška Romeovo vyznání?“

„Ale Ludvíčku, nejsi tak trochu zvědavý? A náhodou nejsi daleko od pravdy! Ale poněkud ses zmýlil v oslovení.“

„Jak to myslíš, dědo? Nemáš snad na mysli, že tvůj objekt zájmu je děda, co krmí kachny a u toho recituje Ortena? Odkašlu si a začnu: *„Na Vltavě je zima kachničkám, nepadal žádný sníh a mají sněžné peří.“*

„No co s tou mládeží dneska je?“ skočí mi do řeči děda. „Týna mě málem nařkla z toho, že jí dělám nemravné návrhy, a ty myslíš na Sodomu a Gomoru! Víš, co by mě zajímalo?“ začne se děda usmívat. „Jak to, že si u mě tak dlouho, když jindy tě sem nemůžu dostat ani za nic, a jak víš, kdy chodím domů? Ty mně snad kontroluješ příchody a odchody? Ó pane na nebi, kde jsem při jeho výchově udělal chybu,“ lomí rukama děda.

„Ty snad nejsi rád, že sem za tebou přijel? Dyť to znáš. Máma neni furt doma, a dyž má náhodou minutu čas, tak mě zavaluje otázkama typu: „Ludvíčku, nemáš hlad nebo žízeň? Co v práci? Máš nějakou slečnu?“ A já potřebuju trochu klidu na dlouhý rozjímání o životním poslání.“

Kdyby děda věděl, že jeho dcera pije jako duha a celý den sleduje telenovely, raději by umřel!

„To určitě," zapojuje se do debaty. „Máš hlad a jsi línej se zvednout od počítače, aby ti náhodou neutekla nějaká důležitá informace, bez které bys nemohl další tři minuty existovat. Tak co si dáme?" Rozbaluje vejce a ani nečeká na odpověď.

„Hele dědo, jak si vyslovil to ženský jméno, nějak si zamluvil, kdo to je? Je to moje potenciální babička, nebo hospodyně? Abych neskomíral hlady, zatímco si v práci."

„Milý hochu, nejsi drzý trochu?"

„Ale dědo, nedělej si legraci a prozraď mi kousek z tvýho bohatýho života. Prosím!"

„Tak za prvé: ve svém věku se ti nemusím zpovídat a za druhé: ve středu jdeme do divadla, všichni tři! Doufám, že máš něco vhodného na sebe, aby sis neudělal ostudu!"

„Asi mám přetížený obvody, protože nechápu, co se mi snažíš říct? To jako že ty, já a ňáká babička, co si myslí, že je ještě mladice, jdem do divadla?"

„No, není to zrovna babička, ale ano, chlapče, ve středu jdeme do divadla, takže doufám, že se na to náležitě připravíš."

„A na co jdeme do toho divadla, můj pane? Na Hamleta, nebo na Othella?"

„Samá voda! Jdeme na Sluhu dvou pánů, tak to nastuduj, ať nejsi za blbce. A až si to srovnáš v hlavě, tak se přijď najíst. Ale prosím tě, ten počítač tu nech, jednou rukou by se ti špatně jedlo. Zajímalo by mě, jestli ho máš u všeho."

„Teda dědo, na co ty hned nemyslíš!"

„Jak víš, na co jsem myslel? Třeba jsem myslel na čištění zubů.

„Cože to máme vlastně k večeři?“

„Vajíčka se šunkou a sýrem.“

„A co z toho bylo v akci?“

„Nebuď zvědavý. Umýt ruce a sednout.“

„Dědo, nejsem malej!“

„A když umyješ nádobí, tak si pak můžeš zase pustit počítač. Ale neponocuj, ať jsi čerstvý na to divadlo.“

Děda je zlato. Kdyby nepřišel, asi bych umřel hlady. Celý den čekám, jestli se objeví JULIE, a když přijde, tak to prošvihnu kvůli vajíčkům. Ale že mu to nandala. Kdo to asi je?

ROMEO: Ahoj Draku, prosím šeptej, nechci ti udělat větší ostudu než JULIE před chvílí.

DRAK: Nevím, o čem mluvíš? Bohnice asi dostaly dotace na výpočetní techniku, aby ty blázny trochu zabavily, a takhle to pak dopadá.

ROMEO: Já to četl, zůstalo to tady viset, pokud sis nevšiml. Teda to podstatné tu zůstalo. Nech toho hulení a začni myslet. Divím se, že jsi to neodstranil.

DRAK: No tak jsem trochu usnul, no, jsem unavenej. Makám celej den.

ROMEO: Jo jasně, to bych tě nesměl znát. Vzpomeň si, co napsala jako první!

DRAK: Myslím, že se ptala, jestli tu někdo nebyl. Ale kdo, to ti nepovim.

ROMEO: Dík a už to nehul, měkne ti mozek.

Teprve osm a já nevím, co s načatým večerem. Tak já se kouknu do knihovny, jestli je tam ten „Sluha“, abych si před důchodkyní neuřízl ostudu.

Nic není samo o sobě ani dobré, ani špatné.
Záleží na tom, co si o tom myslíme.
William Shakespeare

To už je poledne, to snad ne! Počítač na klíně, káva nedopitá a studená. Už si připadám jak počítačoví maniaci, co celou noc paří, až se jim mozek vaří. Teda, co paří a pak usnou s počítačem na klíně. Do šesti je daleko, a proto se podívám, jestli by náhodou nebyl někdo na pokec. I když, ne všichni jsou doma jako já a v pracovní době to asi nejde, jen tak si zapnout chat a ventilovat svoje problémy a názory.

Jenom že ráno,
jak je mi známo,
milá dámo,
je chatování zakázáno!

Ale co, když nic, tak odpolední představení pro děti jsou každý den a výběr je docela ucházející. Ale beru to jako poslední možnost.

Koukám, že do té místnosti 30+ moc lidí nechodí. Pořád tu zůstal můj rozhovor s Drakem. Ale Romeo tu byl. Škoda, minuli jsme se o 15 minut.

Když jsem šla přes most myslela jsem na to, co si půjčím za šaty a kam půjdu ke kadeřníkovi. Doufám, že Dita bude mít boty a půjčí mi i kabelku. Naposledy jsem měla od ní půjčené šaty, když jsem končila vysokou, a to je tři roky. Tak doufám, že jsem nepřibrala ani já ani ona.

Celý den přemýšlím, na co do toho divadla půjdeme. Dědovy oblíbené hry jsou Sluha dvou pánů a Hamlet, ale na tragédii nemám dost síly. Taky bychom mohli jít na „Jak je důležité míti Filipa“, ale nevím, jestli se to ještě hraje.

Naposled jsem byla v divadle s babičkou na černé komedii Jezinky a bezinky. Ale to už je dávno. Bylo mi asi třináct nebo čtrnáct a babička mi ušila dlouhé světle modré šaty, podle obrázku z nějakého časopisu, který našla na půdě. Pamatuju si, že byl dost odrbaný, ale obrázky v něm byly do detailu nafoceny. A ty šaty! Možná, že ještě někde jsou. Měla jsem je jen jednou, pak už mi nebyly. Škoda, že nikde nedávají Romea a Julii. To bych snad šla hned dvakrát za sebou. Měla jsem ráda, když mi babička četla zrovna tuhle hru. Dokázala se tak vcítit do všech postav, které v ní vystupovaly. Asi ji také milovala. Pro mě to bude nejlepší Julie už napořád.

A za zvuku písně, která mi zní v hlavě ze zfilmované verze téhle klasiky, vcházím vchodem pro zaměstnance do místa, co mi dává pocit, že stojí za to žít. Hlavně když někdo nepřijde do práce na poslední chvíli.

„Ahoj,“ pozdravím a hledám Ditu.

„Je na záchodě a máš tu vzkaz.“

„A od koho?“

„To nevím, asi od nějakého ctitele," nakrčí nos Monika.

Nevím, jestli jsem napnutá nebo překvapená, ale když rozlepím obálku, mám úsměv na tváři. Přece jen mě někdo poslouchá – je od dědy. Nevím, jestli je to rande nebo přátelská schůzka, ale mám radost jako už dlouho ne. V dopise stojí:

Bravissimo! Už je to uděláno, už je to hotovo. Už se stalo, slovo padlo, už to nejde odvolat! Zítra v 18.30 před Národním divadlem budu čekat krásnou mladou dámu s vlajícími vlasy ve větru a úsměvem na rtech. Těším se, váš oddaný důvěrník Radovan Veselý.

Tak tohle je supr začátek noční směny. Ježiši, kde je Dita. „Dito, Dito," letím jako splašená na záchod. „Dito, já tě potřebuju."

„Můžeš mě nechat vyčůrat? Ani v práci si člověk nemůže v klidu nic dočíst a ani na tom záchodě už nemá klid. Co vyšiluješ? Všechno vím, ale ty máš problém."

Začíná mi šrotovat, co jsem kde prošvihla. „Jak to myslíš, problém?" S hrůzou se koukám, jak leze z kabinky a pořád čte časopis, který si určitě půjčila v trafice a vrátí ho tam, zas až půjde domů.

„A vůbec, co je tak důležité, že mě rušíš z rozjímání?" Mrkne na mě a pořád se usmívá.

„Potřebuju od tebe spoustu věcí. Tak za prvé: kabelku, šaty, boty, asi něco na ty šaty, kdyby se ochladilo, a taky, abys ze mě udělala roztomilou mladou dámu, co bude uchvacovat davy… A za druhé: ještě potřebuju, abys za mě vzala středeční noční." Řekla jsem to jedním dechem, a tak přichází hluboký výdech.

„Tak a teď já, křehotinko," ušklíbne se Dita. „Problém je ten, že když půjdu za tebe ve středu na noční, aby ses mohla veselit s panem Radovanem, tak kdo z tebe udělá tu okouzlující mladou dámu, když já budu v práci? Na to, jak jsi chytrá a dovedeš předvídat, ti tohle nějak uteklo."

Dita mlčí a já nevím, co mám říct. Tak tohle mi vůbec, ale vůbec nedošlo. Měla jsem takovou radost, že o mě projevil zájem aspoň jeden člověk na světě, i když důchodce a i když jen jako doprovod na jeden večer, že mě ani nenapadlo, že by mohlo něco nevyjít.

„A mám po divadle!"

Vtom se Dita začne smát, já pořád nechápu čemu.

„Ale protože jsem tvoje nejlepší a jediná kamarádka a dlužím ti za hlídání dětí a milion dalších věcí, tak jsem to už zařídila. Dneska se moc neunav, ať jsi zítra krásná, a v 15.00 hodin se dostavíš do mého panelákového sídla na přeměnu umouněnce v princeznu. Noční za tebe vezme brigádník, co občas zaskakuje, a eM eM to už taky ví. Na středu ti napíše dovolenou a nebude se s tebou o tom už víc bavit. Takže teď už je to jen a jen na tobě a tvém umu zaujmout ty davy, co si myslíš, že uchvátíš. Tak jaká jsem!?"

Jsem zkoprnělá úžasem, nezmohu se ani na slovo. A Dita má záchvat smíchu, který jsem u ní snad ještě neviděla.

„Jo, a abych nezapomněla, Emil z lahůdek mi pro tebe dal nějaký balíček. Máš ho v lednici a je na něm tvoje jméno, tak ho tam nezapomeň, prej víš, za co to je, a moc ti děkuje. A Milan ti vzkazuje, že si to máš užít. Po tom, co slyšel tvůj a dědův rozhovor včera v šatně, se prý taky asi vypraví do divadla. Tak jsem ho ujistila, že bude určitě

zklamaný, protože široko daleko jediná a nejlepší herečka jsi tady ty. Tak se měj a na nic nezapomeň. Já jdu nakrmit ty hladové krky, aby mi nevypadly z hnízda."

Nevím, jestli všechno dokážu vstřebat tak rychle, jak to Dita řekla, a nevycházím z úžasu ani když rozbaluju krabici od Emila. Takového jídla si nekupuju ani na Vánoce a už vůbec nevím, kdy to všechno stihnu sníst. Chlebíčky, pařížský salát, plátek ementálu, šunka, a dokonce i jedna voňavá klobáska. Ten Emil mě rozmazluje! A to všechno jen proto, že jsem za paletu s mlíkem schovala pět balíků toho piva v akci, co hledala Monika.

Emil to taky nemá jednoduché. Má dvě práce a manželce to pořád nestačí. Kromě toho, že mu nedává žádné peníze, ho strašně dusí. Jednou jsem to viděla, když šli nakupovat. Někdy si říkám, jestli není lepší nemít nikoho, než takovouhle ježiženu. *Emilovu ženu holí nezaženu!*

Rychle udělám, co se má, abych mohla trochu ujíst z krabice a nevyvstalo podezření, že kradu. To byly prostě jen firemní přebytky a co přebývá, to nechybí. Ve 24 hodin sedím na rampě, piju kávu z automatu – dnes jsem drobné měla – a přemýšlím o zítřejším, vlastně dnešním večeru. Děda určitě nezklame a já po dlouhé době navštívím tolik milované divadlo.

Ráno poděkuju Milanovi za to, o čem se už spolu nebudeme víc bavit, a celá natěšená odcházím k domovu, od palet a kartónů.

Muž, který se bojí, nikdy lásku nezíská.
William Shakespeare

***

Slyším zvonit budík a rychle vyskočím z postele, radostně a vesele.
Zuby vyčistit,
nabalit prádlo,
až budu krásná,
bude to žrádlo.

Tak to by pro dnešek stačilo, i když babička by se mnou určitě souhlasila, že vtipného verše není nikdy dost, pro smutek i pro radost! Ale teď už jdu. Lepší je začít dřív, než později. A i když je teprve jedna odpoledne, odcházím vstříc dnešnímu večeru. A taky, jak trefně poznamenala Dita, proměna umouněnce v princeznu dá i otrlé maskérce vlastní tváře pořádně zabrat. Co když se to nepovede a místo princezny budu vypadat jako sudička? No nevadí, aspoň budu originální.

„Ahoj děti," říkám, když se mi všechny tři vrhají do náruče, jen co otevře Dita dveře.

„Budeš tady s námi, teto, prosím, a uděláš nám palačinky, jo, s jahodama prosím!" vykřikují jeden přes druhého a mě je líto, že je musím zklamat.

„Nebojte," říkám. „Až máma půjde zase na přesčas do práce, tak vás zase budu hlídat," mrku rychle na Ditu a ta na mě vyvalí oči. Stejně se divím, jak to dokáže, ale co, když si chce někdo udržet životní standard na přijatelné úrovni, je možné cokoliv pro normální společnost nepřijatelného.

„Tak děti," říká Dita a zahání je do obýváku. „Teta Kristýna jde dnes na rande," mrkne na mě a směje se pod vousy.

„Ne, že by nějaké měla, ale tak se to přece říká, proto musíte být hodné, abych stihla udělat z Popelky (zase ten vousatý úsměv) krásnou princeznu."

Obě čekáme na nějakou odezvu, ale ta nepřichází. Dita mě začíná postrkovat do koupelny se slovy: „Napřed se vykoupej a umyj si vlasy," a já dodávám, „co kdyby se v noci blýsklo na lepší časy." Sice to nebylo „vůbec" vtipné, ale smějeme se i při napouštění vody.

Dita mě v koupelně zanechává mému osudu *a já vplouvám do vln plných mořské pěny, co naplní svět ženy*. Neuplyne ani pět minut, když se ve dveřích koupelny objeví Ditina hlava a něco se mi snaží říct. Protože mám uši ponořené pod vodou, neslyším vůbec nic. Vynořím se a ptám se: „Co? Nemusíš tak křičet, já slyším. Tak co je?"

„Samozřejmě bych ti ráda dopřála dlouhou, ničím nerušenou koupel, ale čas letí jako blázen, proto bych ho raději využila jinak. Tak se rychle namydli a umyj si ty vlasy, nebo prošvihneš ty lepší časy."

„Dobře vždyť už jdu."

Sedím teď na chodbě, kde by i mravenci si bylo těsno, koukám do zrcadla a pozoruju Ditu, jak si mě zezadu prohlíží. Bojím se, že si rozmyslí udělat cokoliv, co by mi pomohlo k dokonalosti.

Dita se nadechuje a zase vydechuje. Chvíli se hrabe ve skříni, potom přeběhne do pokoje a v minutě už je zase v koupelně. *A už mi na klín pokládá taštičky a krabičky a natáčky a hřebeny, za chvíli z toho jebne mi!*

Radši nic neříkám a jen nevěřícně pozoruju, co se mi děje na hlavě. Asi za dvacet minut je moje hlava jako barevný výletní balón a krk vypadá, jako že v něm sedí lidé, co na mě zdálky mávají a křičí: „To je ale krásný výhled." Asi jsem se přiotrávila tužidlem nebo lakem na vlasy, protože začínám vidět něco, co neexistuje.

„Tak se zvedej, mladá dámo, a upaluj si vybrat šaty, ve kterých ti svět padne k nohám."

Jestli je někdo ujetý na básničky, Dita je ujetá na šaty.

Otevřu skříň a nestačím se divit, co mám před očima. Ve skříni, zprava doleva, visí seřazené šaty podle barev a délky. Jsou přikryté dlouhým prostěradlem, aby se nezaprášily. Ze skříně se line levandulová vůně, asi proti molům. A to ještě není zdaleka všecko. V nástavci nad skříní, kterou Dita po chvíli otvírá, jsou také boty – červené, modré, zelené, zlaté, s podpatkem vysokým, nízkým, silným i jehlovým... Byla jsem tu už mockrát, ale do skříně jsem se většinou nedívala. Příště, až budu zase hlídat Ditě děti, prošmejdím všechno od kuchyně až po záchod. Aspoň nebudu tak vyvalená jako teď.

A začíná koncert v odívání. Nebýt Dity, tak jdu nahá, protože stojím a koukám. Měla jsem taky jako malá dost šatů, protože moje babi byla vyučená švadlena, ale tohle se s mojí skříní nedá vůbec srovnat.

„Napřed si vyber barvu! Takže, co třeba fialová?" vytahuje šaty a podává mi je. Jsou na ramínka, dlouhé až na zem a jemně pošité malými krémovými korálky. „Nebo chceš ty modré?" Ty mají zase jeden rukáv a vzadu vázačku… Jak vidím, něco ti vyberu sama. Prostě to vyzkoušej a pak uvidíme."

Kdybych Ditu neznala, moje první otázka by byla: „Kde jsi na ty šaty vzala peníze?“ Ale ptát se na to, co si dovedu vysvětlit sama, je v tomhle případě zbytečné. Matka tří dětí, jednou rozvedená s největším děvkařem ve městě, se kterým má dvojčata Petru a Pavlu, později vdaná za řidiče kamionu, se kterým má Tomáška, si přivydělávala jako společnice osamělých pánů. Napřed je doprovázela po koncertech, recepcích a obchodních schůzkách, později se dala jedním, podle jejích slov velice zachovalým starším mužem, přemluvit k milostným hrátkám. A jelikož tento velice zachovalý starší muž měl i velice slušné bankovní konto a spousty osamělých zachovalých starších obchodních partnerů, *skončila* s *tímto nesměle a stala se dívkou do postele*. A asi je velice žádaná, o čemž svědčí její sbírka šatů i bot, a to jsem ještě asi neviděla úplně všechno. Samozřejmě to nikdo ani netuší a každý ji má za slušnou ženu, co se stará o děti úplně sama, když je manžel na cestách, aby zabezpečil rodinu. Ona je opravdu velice slušná žena, co se stará o děti, akorát má ráda sex. A co je na tom špatného? Manžel je pořád na cestách… Vše diskrétně – samozřejmě! Má to dělat doma jednou za měsíc zadarmo, nebo každý týden v luxusních hotelech za peníze? A už ji tu máme, s úsměvem na rtech přichází Dita Svatá – skladnice.

„Dito,“ volám a hledám ji v celoročním sídle tři plus jedna. „Jak dlouho musím mít ještě na hlavě ten barevný balón?“

„Cože?“ ozve se z koupelny.

„No ty natáčky, jak dlouho ještě?“

„Kdybys měla vlasy jako já, to znamená polodlouhé a odbarvené,“ začíná mi dělat přednášku, „tak by ti stačily tři nebo čtyři hodiny a

měla bys lokny jako Shirley Templ. Protože je máš jak lesní víla, dlouhé až pod zadek, zničené maximálně od slunce, teda pokud si někdy sundáš tu svou příšernou kšiltovku, tak to bude tak šest až sedm hodin."

Buď špatně slyším, nebo mi stoupá do hlavy ta voda se šťávou, co tu pořád piju, nebo nevím, ale za dvě hodiny mám být před Národním a bez balónu na hlavě.

„Cože?" pokoušejí se o mě mdloby. „Ale…"

„Neboj," skáče mi do řeči Dita, „sedni si, já udělám kouzlo a to…"

„*co trvá hodinu – bude trvat vteřinu*," dopovím a doufám, že mi to odkývá.

„No, vteřinu ne, ale zvládnem to za polovinu času."

Sedím se sušicí čepicí na hlavě a pozoruju, co se děje v pokoji. V jednom se děti, kupodivu potichu, dívají na pohádky a ve druhém se připravuje velké překvapení. Ozývají se zvuky typu: „Kde mám tu kabelku s těmi korálky? Sakra, kam jsem dala ten krémový pléd" a „chceš klobouk, nebo ti stačí velká spona do vlasů?"

Na jednu stranu se strašně těším, ale na tu druhou mám taky strach. Nechci se ztrapnit, ani ne tak před dědou, ale hlavně sama před sebou. Chci si zahrát roli Popelky, co se změní v princeznu, alespoň na tři hodiny, a pak pojede hromadnou dopravou zpět do svého sídla ve starém domě své macechy. A krásné šaty uklidí na dalších několik let do krabice na půdě, protože princ je prostě jenom chlap, co chce jen kus jejího těla. V pohádkách je to prostě jednodušší. Hlavně to skončí dřív, než se vůbec na nějaký sex dostane. A to je, oč tu běží.

Uběhla chvíle, co byla mi osudem dána, už jen za chvíli, moji milí, a budu zas s váma!

„Sušení vlasů skončeno," odškrtává svůj imaginární seznam Dita. „Obličej je hydratován, make-up nanesen, stíny a rtěnka jsou tam, kde mají být, *jsi zabalena do omamné vůně vanilky a cedrového dřeva a z ošklivého káčátka je rázem dokonalá žena.* Už jsem se od tebe asi tím rýmováním nakazila."

Dita si prohlíží své dílo a je evidentně spokojená. „Děti," volá, „pojďte se podívat, jak nám teta prokoukla!"

„Mami, kde je teta Kristýna?" volá Tomáš a kouká se na ženu, co stojí v jejich chodbě.

„Stojí před tebou, ty malý zlobile. Tak co, už se podíváš, nebo jdeš rovnou? Hele, jestli se nechceš podívat, tak se nedívej. Ale hlavně si vezmi nějaké peníze a občanku, kdyby náhodou probíhal noční zátah na narkomany, tak aby tě nesebrali, protože mi dneska celý den připadáš jak zfetovaná, a hlavně, tohle není převlek, to jsi ty!"

„Okamžik pravdy se blíží," vydechnu a otočím se k zrcadlu.

Ne, to nejsem já! Vidím krásnou ženu zahalenou do světle fialového roucha, hodného bohyně. „Dito, děkuju, já nevím co říct, protože jsem úžasem oněměla."

„Tak šup, šup, ať nepřijdeš pozdě. A chovej se jako dááááma," úmyslně protáhne samohlásku, a mává mi na rozloučenou.

I když mám spoustu času, jsem strašně nervózní. To, jak vypadám po pětihodinové zkrášlovací proceduře, je neskutečná krása. Asi si koupím trochu make-upu a kšiltovku vyměním za klobouk. Ale dost už o mně! Co má děda pro mě asi za překvapení? Že by kytici růží

nebo belgické pralinky? Spíš asi nic. Když si chodí přivydělávat jako pokladní. Ale spíš si myslím, že to dělá proto, aby nebyl doma sám.

… za sloupem u divadla

Je středa 18.29 a já jsem schovaná za sloupem a lačným mužským pohledům se vyhýbám. Když jsem míjela hospodu na rohu ulice, asi tři pivaři na mě nevěřícně koukali. *A jéje, v dálce vidím dědu, leknutím se ani pohnout nedovedu*. Kdo to s ním jde? Co je to za chlapa? Že bych něco prošvihla? Chtěl jít se mnou, nebo ne? Už se blíží on i ten mladík, který něco říká dědovi a usmívá se.

Co to sakra je, nějaká provokace? Stejně bych jednou musela opustit svůj dočasný úkryt, tak proč to neudělat hned. Babička mi vždycky říkala: *„Když se něčeho bojíš nebo nevíš, co dělat, holčičko, pojmi to jako divadelní roli. Tu musíš zahrát na výbornou hned napoprvé.“* Děkuju, babi, drž mi palce.

Večerní Prahou se ozývá klapot mých, tedy Ditiných podpatků.

„Dobrý večer,“ pozdravím a oba dva gentlemani se otáčejí. Oba se nadechnou, a pak následuje… trapné ticho. Tak asi nevypadám tak dobře, jak jsem si myslela, ale jsem rozhodnutá, že tuhle roli dohraju až do konce.

„Ne, nečekám dlouho,“ prolomím chvilku ticha „a děkuju za optání, cesta sem byla příjemná… Nabídne mi někdo z vás rámě, nebo mě přenecháte napospas osudu?“

První se probere pan Veselý: „Dobrý večer, Týnko, jsem rád, že jsi přišla. Tohle je můj vnuk Ludvík – a Ludvíku, tohle je slečna Kristýna. Doufám, že ti nevadí, že jsem ho vzal

s sebou.“

„Velice mě těší," podávám tomu vytáhlému mladíkovi ruku a on mi ji v úžasu líbá. Ne jako pravý gentleman, ale i tak to potěší. Možná víc, než kdyby to jako pravý gentleman udělal. Nevím, jestli se v té minutě zastavil, nebo úplně rozpadl svět, ale neslyším ani dědův hlas ani zvuky ulice, slyším jen bít své srdce – a taky jeho.

Jakoby z dálky slyším něčí hlas. Moje ruka je pořád v té jeho a on se mi dívá do očí – a já do těch jeho…

„Tak pojďte, děti, ať si stihneme koupit program a dojít se upravit, než to začne. Ani jsem ti Týnko neřekl, na co vlastně jdeme. Odkašle si: „Carlo Goldoni, Sluha dvou pánů."

Ludvík mi nabídne rámě a zakleslí do sebe kráčíme po schodech do nebe. Děda koupil lístky do lóže, takže budeme mít dokonalý kulturní zážitek. Nevím, jestli to bylo mnou nebo tím, že jsme byli v divadle, ale jako by na mě dýchlo kouzlo starých časů. Dámy se oblékaly do krinolín s vrstvami spodniček a různých vycpávek. Mívaly úctyhodnou šířku, a tak nebylo lehké vystupovat z kočáru a vůbec se pohybovat. *Chtěla bych žíti v té době, co nyní je pohřbená v hrobě.* V lóži si mě pánové posadili doprostřed, asi abych jim neutekla. Divadlo se zahalilo do tmy a my jsme se mlčky zahleděli na jeviště, kde se začal odehrávat něčí příběh.

Dívám se, poslouchám a jsem strašně ráda, že jsem šla. Na jevišti se odehrává herecký koncert a vůbec mi nevadí, že mě po očku pozoruje jak děda, tak i jeho vnuk.

Zatahuje se opona, je přestávka, zvedám se a odcházím na toaletu a se mnou se gentlemansky zvedá i pan Radovan a Ludvík.

„Týnko," říká děda, „až se upravíš, přijď za námi do bistra."

Vystoupám po schůdkách a pomalu jdu k záchodům. Ani se mi nechce, ale potřebuju zkontrolovat, jestli jsem v pořádku, jak vzhledově, tak i psychicky. Někdo možná namítne, že jestli je člověk psychicky v pořádku nebo ne se na záchodě v zrcadle nedá poznat, ale proč to nevyzkoušet?

I přes obrovský zájem žen o vykonání potřeby se dostávám před zrcadla a nenápadně se prohlížím. Několik žen si mě všimlo. Některé se usmívají, jiné zase ne. Stejně je to zajímavé, když mám na sobě džíny, vytahané triko a kšiltovku, všichni se na mě usmívají, ale jakmile jsem ustrojená do večerní róby a jaksepatří upravená, *většina žen se na mě mračí a já nechápu, o co tady kráčí*. Pošlu všem dámám zářivý úsměv a odcházím za mým doprovodem „na limču." Už z dálky vidím, že si povídají, tak doufám, že si budou povídat i se mnou.

„Slečno Týno," osloví mě. „slyšel jsem, že pracujete s mým dědou v hypermarketu. Také si z každé směny přinesete domů nějaké zboží, co je zrovna v akci?"

„To je otázka, kterou mi ještě nikdo nepoložil, ale než odpovím, mohla bych vám navrhnout, že bychom si mohli tykat?"

Děda se dívá z jednoho na druhého a asi nepoznává jak mě, tak ani svého vnuka.

„Toseví, vždyť jsme ještě mladí," a oba se rozesmějeme. Místo odpovědi si loknu limonády. Než stačím odpovědět, je čas jít zpět.

Jsme už zase usazeni a čekáme na další obraz. Všichni se dobře bavíme a smějeme se výstupům herců na jevišti. Na konci zazní hlasitý potlesk a hercům jsou rozdány květiny. Jako malá jsem si přála být

divadelní hvězda, dostávat koše s květinami a dobroty od ctitelů, ale člověk míní, a Pánbůh mění.

Vycházíme před divadlo a já se otáčím k dědovi a jeho vnukovi, abych se rozloučila.

„Děkuju Vám moc, že jste mě vzali s sebou. Byl to moc příjemný večer."

Podávám ruku jen ze zdvořilosti a asi jen ze zdvořilosti je opět políbena. Otáčím se k odchodu, když vtom se ozve Ludvík.

„Týno, jak se dostaneš domů? Bydlíš daleko? Už je dost pozdě. Můžeme tě kousek doprovodit?"

Asi to způsobily ty šaty, ale takováhle nabídka, kterou normálně nedostávám, mě opravdu potěšila. Ale problém je ten, že nevím, co odpovědět. Nevím, kde bydlí děda, a nechci, aby někdo věděl, kde bydlím já. Jistota je jistota, a tak se dívám do nebesky modrých očí a přemýšlím nad odpovědí.

„Víte co, děti? Jděte sami, já se projdu noční Prahou. Bydlím kousek, a když uvidím, že se blíží tramvaj, tak se kousek svezu. Užijte si procházku a hezky se bavte," odpoví a s úsměvem odchází.

Ludvík mi nabídne rámě a společně, za obdivných pohledů kolemjdoucích, se vydáváme na cestu. Napřed je ticho a pak promluví jako první Ludvík: „To je dnes krásně, viď?"

Já neztrácím verš a ihned navazuju*: „Prosím vás, pane Ludvíku, nemluvte se mnou o počasí. Kdykoliv se mnou někdo mluví o počasí, vždycky vím docela jistě, že má na mysli něco jiného. A to mě znervózňuje."*

A jaké to po chvíli přišlo překvapení, když mi Ludvík vrací úder*: „Však já mám na mysli něco jiného.“*

Tak tohle byla nahrávka na smeč: *„To jsem uhodla. Já se totiž nikdy nemýlím.“*

Zastavíme se a zadíváme se jeden druhému do očí. Ludvík pokračuje: „A byl bych rád, kdybys mi dovolila, abych využil chvilkové nepřítomnosti…“

Jeho rty se ke mně pomalu blížily a já cítila chvění po celém těle. Mám utéct, nebo se nechat políbit, nebo dokonce… Ne to ne, neznám ho, a co když je stejný jako Lukáš? Polibek, co se před chvílí vznášel mezi námi, už je na mých rtech a neskutečně hřeje. Odtáhnu se.

„Promiň, ale už musím jít, obrátím se a docela klidně, i když bych se nejraději rozeběhla, odcházím. Chvíli tam stojí a dívá se, jak se vytrácím. Vidím to ve výkladní skříni naproti ulice. Najednou, jako by se vznesl, vyráží za mnou.

„Počkej, ještě jsi mi neodpověděla na mou otázku.“

Chvíli přemýšlím a pak řeknu: „Chtěla bych si něco přinést, ale jak je něco v akci, tak to tvůj děda vždycky všechno vykoupí.“ A po téhle větě následuje, jak jinak, hlasitý smích.

Jdeme mlčky, já zavěšená do Ludvíka *a on propletený mnou, jdem spolu černou tmou.*

Jdeme, jen tak bez cíle, a já celou dobu přemýšlím, jak se nenápadně vytratím. Kde jsou nápady, když je člověk potřebuje? A je to tady, nápad se dostavil. Docházíme na autobusovou zastávku.

Zastavím se *a jak nejsladčeji dovedu, se na Ludvíka usměju. – Měla bych s tím veršováním něco dělat, než v blázinci mě budou hledat*. Už dost! *Takže se usmívám a dím, jak nejlíp se mu vytratím.* Takhle by to opravdu nešlo. Tak znovu.

„Ludvíku," oslovím ho. „Děkuju ti, žes mě doprovodil, ale už tě nebudu dál zdržovat.

Za chvíli mi jede autobus. Bydlím až úplně na konečné a než bys mě galantně doprovodil před dům, byla by půlnoc. A o půlnoci se proměním a po kráse zůstane jen sen."

„Ale já bych tě opravdu rád doprovodil," říká zděšeně, „je už pozdě a kdejaký pobuda se může loudat nocí. A chtěl jsem ti toho ještě tolik říct. Nemůžeš mě opustit teď, když jsem našel lásku…"

Už to dál nevydržím, nemůžu mu na to skočit, vidí jen krásné šaty a myslí na to pod nimi. Nechci už udělat stejnou chybu, jako před lety. Musím něco vymyslet! *Už vidím, jak se autobus líně loudá večerní Prahou, rychlostí nevídanou.* Mysli a neveršuj! Na rty mi skočí úryvek z pohádky – pohádky, ty mě vždycky zachrání. Jak jen to přesně bylo? To nevadí, hlavní je pointa.

„Měla bych ti něco říct," začínám zrychlovat, abych to stihla, než autobus dorazí. „Tohle, co máš před očima, nejsem já, to je jen sen, co se další den rozplyne. Tohle nejsem já, to je jen role okamžiku. Vsadím se, že v běžném životě, i kdybys vedle mě stál, vůbec bys mě nepoznal."

Autobus zastavuje. Honem, co ještě říct? „*Vzkaž mi po dědovi, pokud je tvůj zájem o mě opravdový."* To by se Shakespeare divil.

Na poslední chvíli skáču do autobusu, dveře se zavírají. Něco na mě volá, ale já už ho neslyším. Jeden problém je vyřešen, teď ten druhý. Jedu úplně jinam, než se mám v úmyslu dostat. Vystupuju hned na další zastávce.

… Ludík se probere

„Počkej, dej mi aspoň telefon!“ volám a autobus mi před očima mizí v zatáčce. Tohle se opravdu stalo, nebo to byl sen? Ne, to se nestalo, to se děje, protože tady stojím jako trouba. A pořádná! Přecházím ulici a přehrávám si jako film události dnešního večera. Vracím se v myšlenkách o pár hodin, když jsem si ještě myslel, že všechno se dá logicky vysvětlit.

… o pár hodin dřív

„Dědo, je za deset šest,“ volám směrem ke koupelně. „Už nech toho krášlení a pojď, jestli tě má ráda, budeš se jí líbit i tak.“

Dveře koupelny se otvírají a z nich vychází děda, vyšňořený jako na svatbu. Zírám.

„No dědo, ta ti za to musí teda stát, když ses oblík do svátečního. Hele, a navoněl ses! I starší ženy mají rády, když muž příjemně voní.“

„A jak ty to víš? To z tebe mluví osobní zkušenost, nebo jsi to vyčetl na nějakém blogu *Jak sbalit ženu a moc se u toho nenadřít?* Už dlouho jsem od tebe o žádné neslyšel, teda nikdy jsem od tebe o žádné neslyšel, tak jak to víš?“

Než stačím něco říct, děda mě předběhne.

„To koukáš viď, myslíš si, že s počítačem umíš jenom ty? Já nevím, co si vy mladí pořád myslíte. To za mých mladých let, to se balily holky! Slušnost a pokora byly na prvním místě a až potom byl sex. Ale vy, dnešní mladí, myslíte jen na to, jak se dostat dívce pod sukni.“

Ten děda mě překvapuje čím dál tím víc.

„Asi si na tebe budu muset dávat větší pozor, dědo, nebo ti zamotá hlavu nějaká mladice a moje dědictví bude nenávratně ztraceno!“

„Vy mladí myslíte jen na peníze a také jste čím dál drzejší. Kde jsem jen při výchově tvé matky udělal chybu!“

„Ale dědo, staré časy nech odpočívat a raději se svěř, kdo je ta úchvatná babička, která nám dneska bude dělat doprovod? Sakra, teď mi to došlo!“

„Copak?“ ptá se děda.

„Proč jdu s vámi já. To vám jako budu dělat křena, jo?“

Děda se pořád usmívá – a mně něco uniká. Ale já na to přijdu! Vezmu to logicky. Děda chodí pracovat, protože je sám a doma se nudí. Určitě to není jediný důchodce, který to tak má, takže logicky je někde na brigádě taky nějaká babička, ta je taky sama a taky se nudí. A protože směny v obchoďákách jsou dlouhé a zákazníků v některých hodinách nechodí tolik, je určitě čas i na zábavu. Jak znám svého dědu a jeho okouzlující pohled, tak ten tyhle přestávky bezezbytku využije. Hm, a dál? Jsem určitě blízko. *Tamhle pozve babičku na kávu, tuhle pozve babičku na kávu, slovo dá slovo a babička se chytí do jeho sítí.* Asi se dám na poezii. Děda mě vyruší se slovy: „Podívej se, kolik je hodin, přijdeme pozdě a dáma se sebere a odkráčí. A to bych nerad, protože je to okouzlující stvoření. Navoň se, mladíče, a jdeme. No, taky sis mohl vzít hezčí kravatu, tahle je jak do rakve. Ty mladí se dneska neumějí ani slušně obléknout.“

Nevěřím svým uším, jak to řekl, okouzlující stvoření? Kolik mu asi je, tomu okouzlujícímu stvoření? Nedovedu si představit, že až mi bude jako dědovi 66 let, řeknu o svý kamarádce ve stejným věku, jaké

je to okouzlující stvoření. Leda že by to byla nějaké mladá kočka, co chce dědův důchod – no, to by si teda pomohla, ale stejně mi v tom něco nehraje.

Vystoupili jsme o zastávku dřív, protože podle dědy je tenhle večer akorát stvořený na procházku. Jestli teď začne recitovat Vrchlickýho, tak radši na místě zkamením.

A je to tady: Děda začíná:

„Srdce, které znáš ten román lásky, pokud můžeš, hleď jen milovat! – Bez rozpaku, bázně, bez otázky! Srdce, které znáš ten román lásky, dřív než přijdou šediny a vrásky, v květech vidíš lásky symbol plát. Srdce, které znáš ten román lásky, pokud můžeš, hleď jen milovat.“

Neodpustím si to a musím to komentovat.

„Dědo, prosím tě, nemůžeš si to nechat, až budete s tou paní sami! A víš, co taky nechápu, proč jsi s tím randěním tak otálel. Ty šediny a vrásky už neschová ani plastická operace. Ale když vezmeš nějakou směnu navíc, tak to s tou babičkou určitě zvládnete. A určitě se v tom tvém hypermárketu najde i nějaká ta barva na vlasy. Stačí, když počkáš, až bude v akci.“

Děda se na mě ani nepodívá a sdělí mi, že na veřejnosti mě bít nebude, že si nechce na stará kolena dělat před lidmi ostudu.

Dál jdeme mlčky. Vím, že to někdy přeháním, ale ani po tom, co jsem mu řekl, se nezdá, že ho to nějak ranilo. A pořád se tak divně usmívá. Asi si dál, jen pro sebe, recituje toho Vrchlického báseň „Květy a láska“.

Když jsem ještě chodil do školy, což není zase tak dávno, tak děda onemocněl. Pamatuju si, že moje matka měla na práci jiné věci, než

je starost o vlastního otce. A tak to zbylo na mně. Měl jsem zrovna prázdniny. Venku tak pršelo, že se nedalo vůbec nic dělat. Protože děda celý život učil český jazyk, měl v knihovně spousty knih, které se ztratily, jak mi vždycky říkal, v zapomnění času, a tak jsem mu je, když ležel, přečítal. Pamatuju si tuhle báseň skoro nazpaměť. A taky ještě jednu.

Jsme před divadlem. Děda se najednou zastaví – já samozřejmě taky – a pozoruje, jak se k nám blíží neuvěřitelně nádherná dívka, v šatech lehkých jako mlžný opar, s vlasy jako lesní víla a s dokonalými křivkami. Ale to, co mě zasáhlo úplně nejvíc, byla vůně, která se pomalu šířila vzduchem. V tu chvíli se ze mě stal děda v mladším vydání a v mysli mi proběhla báseň, kterou jsem dobře znal.

„I umlknul jsem, neb v tom silná vůně mne zarazila. Můj zrak stihnul ženu, jež rozložena v buků měkké stíny se smála, svěží jako Eva v Ráji.Tu chtěl bych za svou hned zvoliti paní, jí vdechnout svou duši v bouřné písni.“

Od té doby jako by si můj mozek podmanila její vůně. Stal se ze mě otrok lásky. Tohle pro mě asi bylo osudové „Setkání“.

Matně si teď vzpomínám, jak jsme stoupali po schodech, jen jakoby z dálky se ke mně nesl její hlas. Její vůně mě zasáhla, když jsme seděli v lóži a na jevišti se začal hrát něčí příběh. Probral sem se, až když zmizela z mého dosahu. A co si myslíte, že děda řekl?

„To je ale hezká babička, viď, to jsi nečekal! Vidím, že tě to úplně převálcovalo, kamaráde. Až to budu vyprávět v hospodě, tak se potrháme smíchy. Takže 1:0, Ludvíčku!“

Než jsem se zmohl na odpověď, byla zpět. Snad ještě krásnější, než když jsem ji spatřil poprvé. Dala si překvapivě limonádu a nabídla mi tykání. Nemůžu to sice odpřisáhnout, ale pak už jsme si tykali a děda se pořád jenom usmíval.

Po zhlédnutí druhé části, která samozřejmě byla také velice zajímavá, teda alespoň doufám, jsme se odebrali k východu. Nevím, co to způsobilo, ale z dalšího dějství po přestávce si pamatuju jen Týnin něžný smích. Vycházíme ven a já začínám cítit obavy o svůj i její osud.

Týna se ke mně otáčí a já se začínám utápět v modři jejích očí. Něco mi říká, ale já vnímám jen tu nekonečně sladkou vůni jejího těla. Dělej něco, křičí někdo ve mně, vždyť odchází!

Asi mě popohání nějaká síla, protože si vůbec nepamatuju, co mě přimělo za ní zavolat několik nepodstatných frází. Ale zastavila se, to je hlavní. Dál ať rozhodne osud. A osud v podobě dědy zasáhl.

Nabízím slečně rámě a odcházíme zhlédnout krásy noční Prahy. Mám strach se na cokoliv zeptat. Nevím, jestli jí mám vyznat lásku, nebo jen naznačit zájem. Bože, je mi třicet a nejsem puberťák, teda podle dědy jo, ale já se tak necítím.

Nevadí, že mlčíme, ale hlavně že neodešla. Snad mě něco napadne. Napadá mě milion věcí, ale ani jedna, co by se dala v tomto okamžiku upotřebit. Co zkusit nějakou báseň? Ne, to ne, jsem tak nervózní, že bych to zmotal. V hlavě mi šrotuje, až se ze mě kouří, ale nápad se dostavil!

Je mladá a má ráda divadlo, to se většinou k dívkám jejího věku nehodí. Mluví málo a než něco řekne, je vidět, že o tom přemýšlí, což

se tak často u dnešní mládeže nevidí. Je krásná, ale nedává to světu na odiv. Ježíši, dělej, nebo už to bude trapné. Divadlo – dědo, jak to bylo, kdybych tě tak poslouchal, když mi něco recituješ… už vím. Jsem zachráněn. Použiju otřepanou frázi, mimochodem, je to ze hry Jak je důležité míti Filipa. Slyším svůj hlas a tuším, že je v něm znát můj strach.

Odpovídá mi. Super, vyšlo to! Jak byla ta další věta? Už vím a radostně pokračuju.

Týna nezklamala. Zase správná odpověď.

A jdeme do finále. Doufám, že to vyjde i teď. Možná se mi to zdá, ale to je ten okamžik, o kterém se píše v knihách.

To je ta chvíle, kdy má přijít první polibek, a já ho chci dostat. Toužím po něm. Pomalu říkám svou větu a přibližuju se k jejím rtům. Už to nevydržím. Moje rty se dotkly jejích. Vlna horkosti zaplavila moje tělo. Přál bych si, aby tenhle okamžik nikdy neskončil. Ne, ne, ještě ne! Ona přestává. Odtáhne rty od mých a odchází.

Asi jsem něco prošvihl. Ne, nedám se tak lehce odbýt! Chvíli se rozmýšlím, co podniknu, a pak vyrazím za ní. Kupodivu se zastaví. Otázka i odpověď na sebe nenechají dlouho čekat. Odpověď je hodná mistra. Čekal jsem cokoliv, ale tohle mě opravdu pobavilo. Nocí zazní hlasitý smích. Pokračujeme v chůzi a mně dochází, že tohle budou poslední minuty tohoto večera. Chtěl bych víc, ale bojím se zeptat. A je to tady. Už se začíná loučit.

Nechápu sice, co mi říká, ale snažím se něco vymyslet. Řeknu pár vět, ale snaží se mi namluvit, že jsem dnes celý večer strávil s někým, kdo neexistuje.

Ale ona je tady, vidím ji, dokonce ji držím za ruku. Zničehonic přesně před námi zastavil autobus. S lehkostí vánku do něj nastoupila a nechala mě tam stát.

Cestou k dědovi jsem pochopil, že to celé naplánoval do detailu a teď se bude bavit tím, že jsem neuspěl. Cítím se jak po zásahu bleskem – rozerván na kusy. Nevím, kde se to ve mně bere, ale Týna mi připadá jako závan větru z dob dávno minulých. Vidím, že děda ještě svítí, a tak se připravím na velice dlouhou noc.

Ještě než vkročím do dveří, děda už stojí v předsíni a měří si mě shora dolů. Zdá se, že je zaskočený. Ale čím?

„Ahoj dědo, to jsem rád, že si doma. Nerad bych tě hledal někde po hospodách." Snažím se působit nenuceně. Děda chvíli mlčí a pak přichází pravé dědečkovské vysmívání.

„Ludvíku, jak to, že jsi tak brzy doma? A jdeš sám," hlavou naznačí, že se dívá ke dveřím.

„A kde je Týna? Tos ji nechal jít samotnou domů?" A u poslední věty se tak nějak ušklíbne.

„A Ludvíku, měl jsi vůbec někdy nějakou ženskou? A já si myslel, že ty a ona byste mohli být dokonalý pár. Hm, tak nic. Tak se vrať zase ke své současné a jediné lásce." Chvíli přemýšlím, co tou poslední větou chtěl děda říct, a pak mi to docvaklo.

Myslel počítač. Děda mě dneska dostal už podruhé. Měl to prostě naplánované a já jako ten největší blbec jsem mu to sežral, jako ta vajíčka, co byla včera v akci. S úsměvem na rtech děda opouští chodbu a zavírá dveře svého pokoje. Zhasíná lampu a já i přes tmu, která je kolem mě, vidím, že se usmívá.

Mělo by mě těšit, že má děda tolik elánu a i ve svém věku dokáže přelstít o 36 let mladšího vnuka, ale nějak mě to v tomhle případě netěší. Nikdy jsem nevěřil na lásku na první pohled, a i když nejsem z rovna z těch, co mají na každém prstě dvě holky, nejsem tak docela nezkušený.

V jednom měl děda pravdu. Mám dovolenou proto, že si potřebuju urovnat v hlavě, co vlastně chci. A až se vrátím domů, už to nebudu já, trouba, co naletěl hezké tvářičce s milým úsměvem, ale bude to úplně jiný Ludvík Brouček – správce sítě.

Pravé jméno lásky je zajetí.
William Shakespeare

… Týna jako Popelka opouští svého vyvoleného

Nakonec se mi na poslední chvíli podařilo chytit autobus, který staví jen pár metrů od domu, kde teď bydlím. Obvykle chodím pěšky, ale takhle večer bych se přes celou Prahu bála. Měla jsem souhlasit, aby mě doprovodil až domů. Jsem už dospělá a je jasné, že každý muž je jiný, ale co kdybych mu řekla ne a on by nepřestal. Sice se ubráním, ale on mi připadal tak jiný. Nedokážu to prostě popsat. Jako kdyby byl omámený.

Dneska ty drogy bere fakt každý. Kdyby to věděl děda, ten by mu dal.

Zamykám vrátka a – ze schránky na mě kouká růžek obálky. Že by se konečně po letech ozval Daniel? Nebo se něco stalo v babiččině domě? Nikdo jiný moji adresu nezná. Rozbaluju obálku bez adresy a v ní je k mému překvapení napsán vzkaz – od Milana:

„Moc se omlouvám, pokud se vracíš pozdě, ale potřebuju tě zítra, ve čtvrtek a pak v pátek na denní směnu. Zato jsem ochoten dát ti o víkendu volno. Vím, že je to narychlo a že máš raději noční, ale já nemám jinou možnost. Onemocněly mi dvě důchodkyně a přijde zboží – jen malá dodávka, takže Dita mi slíbila pokladnu a tebe potřebuju ve skladu. Ale mám pro tebe radostnou zprávu. Děda přijde také. Děkuju a pokud přijdeš, máš u mě 10 korun na kafe.“
Milan

Tak to se teda vyspím, když je jedna! A já si chtěla projít celý dnešní večer, abych se ujistila, že to nebyl sen. Svlékám si šaty a

ukládám je do velkého pytle, abych je Ditě nezničila. Od vysokých bot mě bolí nohy, ale až zítra zase nazuju odrbané kecky a na hlavu si připlácnu tu příšernou kšiltovku, jak říká Dita mojí krásné vyšisované čepičce, budu to zase já. A teď honem spát. Dobrou, babi.

***

Slyším zvonění, které přeruší můj krásný sen. Budík se hlásí o pozornost a mně nezbývá než se obléct a jít na pomoc Milanovi. Já taky za trochu kafe udělám cokoliv. Takže si ho dám až v práci. Po včerejšku jsem trochu unavená, ale stálo to za to. Musím dědovi – teda panu Veselému – nějak poděkovat. Zamykám vrátka a svižným krokem vyrážím vpřed.

Míjí mě autobus a z něj na mě mává děda. Musím přidat, ať jsem tam první, nebo mi to kafe všechno vypije. Skoro běžím a doufám, že to stihnu. Dotýkám se dveří a vyhrávám. Rychle, kde mám peníze? *Prohledávám kapsy, až to chrastí, až to cinká, do kelímka.*

No to se mi to rýmuje, ale za to může ten včerejšek. Dneska dávám veršům dovolenou.

V dálce vidím dědu, jak se blíží. Já jsem schovaná a vyčkávám, až se objeví ve dveřích a zamíří k automatu s kávou. Vrhám se na něho a vlepím mu velikou pusu na tvář.

„Dobrý den, pane Radovane, jak jste se vyspal?“

„Týnko, to jsem rád, že tě vidím. Včera mi volal pan Mareš a doslova mě prosil, ať přijdu do práce, že prý tu nechceš být sama.“

„To je teda vyděrač," řeknu dědovi s úsměvem. „Mně zase nechal vzkaz, že mu všichni onemocněli a že mu jdete taky pomoct."

„To je teda pacholek," říká děda a s kávou v ruce se smějeme na celou chodbu.

Škoda, že si nemůžeme popovídat o tom včerejšku hned teď, ale domluvili jsme se s dědou, že až půjde na svačinu, staví se pro mě. Rozcházíme se na svá pracoviště. Nevím jak děda, ale já jsem tak unavená, že nedokážu ani myslet, a to přivezou dneska to zboží. Tak ať to alespoň rychle uteče. Cestou se koukám, co je v akci, a přemýšlím o tom, co bude mít Ludvík asi dneska k večeři.

Ještě než zapadnu do skladu, abych si v klidu vypila kávu, volá na mě Dita a ukazuje, ať jdu rychleji. „Co se stalo, že to tak spěchá?" ptám se a zavírám vrata.

„Tak co jaký to včera bylo?" vyzvídá Dita.

„Bylo to prostě super!" odpovím.

„A to je všechno? Chci detaily," zuří Dita. Ale jen co se stačím nadechnout, ozve se z amplionu v prodejně nám tak dobře známý hlas: „*Dita Svatá ať se dostaví na pokladnu. Děkuji!*" Následuje, jak jinak, výbuch smíchu!

Velký eM eM mě pěkně přečůral. Sice přišla jen malá dodávka, ale otočila se pětkrát.

O balené vodě se mi bude dneska zdát – a ty krabice! *Krabice a krabičky kolem jsou tu samé, až přivezou další, už mi s toho hrábne. A když skládám sirupy, vstávají mi tu chlupy. A když vidím basy, vstávají mi vlasy.*

Musím se smát. Ne tomu, že je to nějak vtipný, ale protože jsem řekla, že verše mají dovolenou. Já toho Milana přepůlím. Tak to ne. To kafe mi dluží. Ani nevím, kolik je hodin. Ale asi je málo, když tu ještě děda nebyl. No jo, vyměnil mě za Ditu. Koukám se směrem k pokladnám. Nevadí, stejně tu mám ještě práci.

Dita jde ze záchoda a rychle mi sdělí, že děda už jde. Akorát nechápu ten úsměv na její tváři. To se směje mně, nebo na mě?

Než stačím něco říct, je pryč. Po deseti minutách se objeví děda, v jedné ruce s ořechovým šátečkem, který je za poloviční cenu, protože je nalomený, a s jablkem v druhé. Vydáváme se do svačinové místnosti. Samozřejmě máme každý svůj šáteček i jablko, abychom si nezáviděli.

„Počkejte, pane Veselý, ještě přinesu tu kávu. Mám ji dneska od Milana jako dárek." *A jako na zavolanou proti mně vchází, Milan, co kávu dá si.*

„Ahoj Kristýno, tak jaké to bylo?" ptá se, ale nějak se mi nezdá jeho chování. Aha, bojí se kvůli těm paletám.

„Bylo to báječné, ale ty jdeš jako na zavolanou."

„Vážně?" odpoví, „jak to myslíš?"

„Jdeš právě včas, abys mi zaplatil ty dvě kávy."

„Jak to myslíš, dvě kávy?"

„Myslím jednu pro mě a druhou pro pana Radovana." Nevím, jestli teď přemýšlí, nebo zuří, ale po chvíli vytahuje dvě desetikoruny a škodolibě se usmívá.

„To jsem ale chytrej, viď?" A rychle upaluje pryč. Vlk se nažral a koza zůstala celá. *Neboli, my máme svoje pití a Milan klidné živobytí.*

Děda už na mě čeká, abychom mohli započít dvacetiminutový rozhovor.

„Pane Veselý, chtěla bych vám poděkovat za ten včerejšek. Opravdu si moc vážím, že jste vzal právě mě. Kdybyste cokoli potřeboval, tak se na mě s důvěrou obraťte," říkám mu a asi se červenám. Dívá se na mě rozzářenýma očima pak řekne něco, co jsem dosud neslyšela:

„Věděl jsem, že jsi chytrá, vím že jsi pracovitá, a mám rád tvůj vtip. Ale to, co jsem viděl včera, mi doslova vyrazilo dech. A nebyl jsem sám. Kristýnko, jsi nádherná ženská a je škoda, že to ví tak málo lidí. Ať se ti stalo cokoliv zlého, neschovávej se a vyleť z kukly, jako ten nejkrásnější motýl na světě." Děda se na mě dívá a mé oči se začínají zalévat slzami. Schovávám si je do dlaní a nevím, co mám dělat ani co říct. Děda mě vezme za ruku a pokračuje:

„Mluvíme spolu docela dost, ale schováváme se za role někoho jiného. Týnko, co tě trápí tak strašného, že schováváš svůj život až na poslední místo seznamu rolí, co chceš v životě hrát? Neříkám ti to proto, abys plakala, ale chci, abys žila svůj život, a ne život někoho jiného. Nechci tě poučovat a neber to tak, že tě kárám, ale vidím už dlouho, že tě něco trápí. Jestli se nechceš svěřovat, nemám ti to za zlé a ani na tebe nebudu naléhat, ale jsi mladá a život se musí žít, ne jen přežívat. Nesmíš se smiřovat se svým osudem jen proto, že ti někdo v životě ublížil. Prosím tě, změň ho! Nebo o tom alespoň uvažuj. Můžeš namítat, že ten, kdo chtěl změnit svůj osud, nedopadl často zrovna nejlíp – jeden příklad za všechny – Romeo a Julie chtěli změnit svůj osud a povedlo se jim to, i když jen na chvíli. Ale kdyby svůj osud

změnili i jejich rodiče, oni mohli žít. Poučme se z chyb ostatních, abychom zůstali šťastní."

Slzy mi tečou proudem, před očima mi běží scéna z filmu Romeo a Julie a v uších mi zní průvodní píseň od Des'ree.

To, co mi teď děda řekl, mě trápí celý život. Vím, že má pravdu, a taky vím, že s tím musím něco udělat. Ale nejsem připravená začít si pohrávat se svým osudem. Zvedám se, z úst mi vylétne –"promiňte" – a utíkám se schovat do skladu. Počkám tam, až mi skončí směna a pak se nenápadně vytratím.

Tak jsem si to teda aspoň představovala, než přiletěla Dita.

„Kristýno, kde jsi, sakra?"

„Já teď nemůžu," volám na ni schovaná za paletou.

„Vylez, dělej, je to otázka života a smrti." Nenápadně vykukuju, co se asi děje, a vidím, že je Dita nějaká rozhozená. Je mi trapně, protože jsem celá ubrečená a nemám náladu vůbec na nic. Po deseti vteřinách rozmýšlení vylézám.

„No to je dost. Máme problém a ty musíš něco vymyslet."

„Něco s dětma? Potřebuješ jít domů?" Ptám se a nechápu, co se stalo.

„Není čas na vysvětlování, ale musíš mi pomoct."

„Já ti pomůžu, ale vždyť nevím s čím?" Už jsem vyděšená taky.

„Je tady a balí Moniku!"

„Kdo je tady? No a co, vždyť je sama, tak třeba to bude super chlap."

„Tenhle teda super chlap určitě nebude. A dělej, musíš něco vymyslet!"

„Půjdu, až mi to přijatelně vysvětlíš, jinak nikam nejdu."

„Je to pěkný prase a bude jí nakecávat blbosti, aby ji mohl zneužít a až se do něj chudák Monika zblázní, tak jí odkopne. A je ženatej!" Dita to vychrlí takovou rychlostí, že nestačím zírat. Vteřinu přemýšlím, protože mi Dita víc času nedopřeje, a pak se zeptám:

„A jak ty to víš?"

A je to tady! Určitě bude dělat drahoty. Ale k mé smůle se překvapení nekoná. Teda Dita překvapená není vůbec. Nerozmýšlí se a začne ze sebe sypat jednu větu za druhou.

„Jmenuje se Jiří Melichar je mu přes čtyřicet, ženatej, dvě děti. Má černýho bavoráka, je závislej na sexu a je to milionář. Sice kecá samý blbosti, ale dá se to vydržet. V posteli nic moc, ale vždycky mi zaplatí. Jo, a má ho malýho! Stačí ti to jako vysvětlení toho, co se asi brzo stane?"

Kdyby mě Dita pořád nepostrkovala, abych zrychlila, *tak bych teď byla v šoku, milý hochu*, teda v šoku, milá Dito, ale situace je vážná. Asi už nemá cenu se ptát na něco dalšího. Vše podstatné už bylo řečeno.

„A co mám udělat?" řeknu a vyvalím oči.

„Mám plán!" vykřikne. Asi radostí, že jsem to konečně pochopila.

„Ale musíme rychle." A už mě táhne do šatny.

„Je ti jasný, že tady nemáme v pracovní době a mimo přestávku co dělat? A je ti známo, že nemáš opouštět pokladnu bez dovolení vedoucí směny? A víš, že já nemám opouštět pracoviště jen tak a kdy se mi zachce?" říkám, když se řítíme chodbou.

„Máš pravdu jako vždycky, ale já samozřejmě vím, jak už jsi před minutou stačila poznamenat, že nemám opouštět pracoviště bez

dovolení, že tady nemáme co dělat, když není pauza a že to mám nahlásit vedoucí směny, když se potřebuju jít vyčůrat. Ale právě ta vedoucí směny bude mít asi velkej problém. Takže co mi na to řekneš teď?“ odpoví zadýchaně Dita.

„No hlavně že to víš! Stačí ti to jako odpověď? Nemel a dělej, nebo se Monika z případného zklamání už nedostane!“ vyhrkmu já.

„Vezmeš si moje šaty a půjdeš za ním jako jeho žena. Řekneš, kde je tak dlouho a uděláš mu scénu. A on bude muset odejít a nechá jí na pokoji. Je ti to jasný? A dělej, než si s ní domluví rande a Monika mu to slíbí v naději, že je to láska na první pohled.“

„Dito, Dito, brzdi. Monika mě zná a pozná. Nemůžu tam vpadnout a začít mu něco vykládat. Řekl by mi třeba, že mě vůbec nezná, a ještě by na mě zavolal eMeMa. A měla bych problém. Proč tam nejdeš ty? Tebe ten milovník zná. Tohle je blbost, takže jestli nemáš něco jiného, jdem zpátky.“

„No právě, mě zná. Je ti doufám jasný, že jsem mu asi neřekla, že tu pracuju jako skladnice a občasná pokladní. A taky si určitě domyslíš, že nechci, aby se tady vědělo, co dělám. Prosím tě, on je děsnej. A ona by další zklamání už nesnesla. Vymysli něco, prosím. Ale rychle!“

„Já myslela, že Moniku moc nemusíš, a teď jí pomáháš? A co kdyby se do sebe zamilovali a byli by šťastný až do smrti! A ty jim to chceš jenom zkazit, protože žárlíš? No tak, co v tom je?“

„To bys ho musela znát. Mazal by jí medík kolem pusy a vykládal samý blbosti. Pak by jí vyprávěl, jak miluje svoji ženu. A nakonec by

přišlo, že kromě svý ženy se zamiloval i do ní, a pak by jí strašně pomluvil a rozhlašoval o ní samý lži. Tak co, už jsi něco vymyslela?“

„Kdo je dneska v recepci?“ ptám se a usmívám se.

„Asi Alena, proč tě zajímají takový blbosti, když tu řešíme vážný věci!“

„Mám plán, ale rychle,“ řeknu a běžíme zase zpátky do prodejny.

„Jak jsi říkala značku auta toho milovníka s malým pindíkem? Bé eM Wé černý? Tak až to uslyšíš říkat Alenu, musíš rychle odlákat Moniku z prodejny, aby ji tam milovník už nenašel, kdyby se náhodou vrátil. Pochopilas to?“ říkám, teda spíš sípu a táhnu Ditu za sebou.

Za dvě minuty se prodejnou nese známý hlas:

„*Prosíme zákazníka, který vlastní černé BMW, aby se dostavil ke svému vozu, jinak bude odtažen. Děkuji!*“

Minutu na to přibíhá Dita k Monice a brečí, že jí asi někdo ukradl doklady a že neví, co bude dělat, a odchází s Monikou do kanceláře.

Pozoruju současně milovníka, jak rychle běží k autu, a Ditu jak pláče a odvádí Moniku pryč. Vyšlo to báječně! Aleně jsem slíbila koupit za tuhle malou službičku arašídovou nugetu, jinak by tak ochotně nesouhlasila. Co slíbila Dita panu Radovanovi za to, že ji nepráskne, kdyby ji někdo hledal, to nevím, ale usmívá se, a tak je všechno, jak má být.

Spokojeně – teď už bez slz odcházím do skladu,
kde rozjímat budu,

když mě Dita vyruší,
rozbiju jí hubu!

Cestou jsem se stavila pro jedno kafe z automatu, abych při tom přemýšlení neměla náhodou kofeinový dluh, a odcházím na svoje pracoviště. Poslední hodinu tu sedím a přemýšlím o tom, co říkal děda, a jestli bych to chtěla vůbec měnit. Není to tak dávno, co mi taky někdo říkal, jak jsem krásná a jak se mu líbím, já mu to jako trubka zbaštila a nakonec jsem si připadala jako idiot. A ta ostuda! A takový ty kecičky, jako že by mě mohl milovat a že ostatní vůbec nevědí, jak jsem krásná a bla bla bla! Nakonec mě to stálo dva roky u psychologa a jenom problémy! Samozřejmě mi bylo patnáct a byla jsem poznamenaná okolnostmi, které se dětem v mém věku stávají jen zřídka.

Ach babi, kdybys jen věděla, že se mě minulost zase snaží dostihnout! Je mi jasné, že mě děda asi nechce znásilnit a pronásledovat mě po zbytek života a že to vidí tak nějak dědečkovsky, má přece vnuka, ale já prostě nějak nemůžu změnit svůj dokonale nudný život, jak o něm vždycky mluví Dita, ze dne na den.

Nemá cenu se v tom teď vrtat, stejně nic nevymyslím. Ještě zkontroluju dodáky a výdeje a kouknu, co je potřeba ještě doplnit, a pak se odeberu… tam, co teď bydlím, a asi zkusím trochu internetové komunikace. No jo, počítače…

Kamarádi osamělých lidí,
ještě, že je máme,

Dita nakonec ty svoje jako ztracené doklady našla, Alena se usmívala a Monika, kdyby věděla, že jsme ji zachránili od dalšího blbce do její mužské sbírky, by nám snad i poděkovala. A děda? Ten se přišel rozloučit osobně.

„Měj se, Týnko, a mimochodem, pozdravuje tě Ludvík. Ahoj zítra." A rychle peláší k recepci, kde má schované koláče od rána, to se ví, že za poloviční cenu, a láhev vína, co byla dnes v akci. Ten Ludvík se má. Koláče a víno, to je jako od Karkulky, když šla k nemocné babičce. No co, to na mě čeká doma káva, kterou si udělám sama, a vlídné slovo internetu.

Jsem tak unavená, že jen co se převleču do noční košile, tak usnu, říkám si. Ale ležím a koukám do stropu. Uplyne hodina a já nespím. Je ještě světlo, ale tím to asi není. Hlavou se mi honí spousta věcí. Takhle nikdy neusnu. Já chci spát, prosím, potichu volám svoje přání do prázdna.

Přijď, noci! Romeo, přijď, ty, jenž jsi den mé půlnoci, a na křídle jí spočiň jak v peří havranově nový sníh!

Spím. Nic se mi nezdá a nic se mi zdát ani nebude.

***

Nevím, jestli se mi něco zdálo, ale teď je ráno, pátek a přede mnou celá volná sobota. Alespoň mi to Milan slíbil. A v pátek se obvykle vůbec nic neděje, takže to bude báječný den. Báječný bude, pokud

hned vylezu a hodím sebou, jinak přijdu pozdě. Denní směny mě sice asi zabijou, ale zase můžu celou sobotu spát a jít až v neděli na noční. Tolik volna si snad ani nezasloužím.

Když stojím před zrcadlem a pletu si cop, přemýšlím, jestli si mám nasadit i kšiltovku, nebo ne. Ale jo, to bych potom nebyla já. To si toho zase od Dity vyslechnu! Nesmím zapomenout vzít ty šaty. Co kdyby je potřebovala. U ní člověk nikdy neví. Ale co, na změnu je čas vždycky – jindy! Připlácnu si čepici a vyrážím vstříc novému dni.

Ani jsem si nekoupila kafe a Dita už na mě volá, jestli bychom si mohli udělat jeden večer dámskou jízdu. No, nevím, jak to myslí, ale jestli to dopadne jako posledně, což bylo tak před třemi roky, tak si musím vyprosit týden volna. Právě tenkrát se Dita svěřila mně a já utrousila kousek ze svého života. A to, co nebylo řečeno, si Dita asi domyslela. Třeba se potřebuje vypovídat, a tak mě zve. Nebo nevím. Ale co, aspoň nebudu zase sama. Slíbím jí, že v pondělí by to šlo. Zajásá a odběhne za pokladnu. To jsem zvědavá, co v tom bude.

Pan Veselý mě zdraví a já odcházím, *do svého světa malého*, *z palet a kartonů stavěného*.

A to jsem si myslela, že když je pátek, bude tu pohoda. To jsem se teda spletla. Ani jsem nevypila kávu a už mě volá Monika, že mám přijit na rampu, přebrat si zboží a mám sebou hodit. Že se na to nevykašlu! Tahám taky krabice a balíky, i když by to měli dělat chlapi. A tohle privilegium jsem dostala proto, že jsem za společensky unaveného brigádníka naskladnila dvě palety ručně, když zvracel na záchodě. Velký eM eM tenkrát konstatoval, že mám na holku, co váží 60 kg i s nákladákem, docela sílu, a tak mě nechal ve skladu. Kdyby

věděl, co mě stálo dřiny a potu, když jsem kopala do pytle a snažila se porazit v boxu kluka, co vážil osmdesát kilo, to by se asi divil. Od té doby jsem si vzpomněla na trenéra opravdu jen výjimečně.

Tak, a jde se na to, moje zlato. Ani nemám čas myslet na to, co bylo, co je teď a co možná bude. A tak to je někdy nejlepší.

Dnes mi těch dvanáct hodin uteklo, ani nevím jak. Stihla jsem jen dvě kafe a ani s dědou jsem se neviděla. Měl jen krátkou směnu. Dnes jsem se i vyspršila, abych nepřipomínala tchoře, a tak se stalo, že mi Dita někam zmizela, když jsem byla v umývárně. Tak jsem si řekla, že na ni počkám na informacích, aby mi neutekla. Asi minutu po tom, co jsem dosedla na lavičku pro zákazníky, mi oznámila Johana, že mi Dita vzkazuje, že musela běžet, a tak jsem šaty zase odnesla do šatny, abych je s sebou nemusela tahat sem a tam.

Když jsem se vracela ze šatny, ještě jsem chtěla něco říct Johaně, když v tom jsem uviděla, jak u košíků pláče malá holčička v tmavých šatech a s mašlí ve vlasech. Nevím, jestli to byl hlas z minulosti nebo lítost, ale jen chvilku mi trvalo, než jsem si uvědomila, že mi tahle malá holka připomíná mě, když mi bylo šest.

Vracím se k recepci a prosím Johanu, aby mi přinesla medvídky a velkou čokoládu. Vyvalí na mě oči a mumlá něco o opuštění pracoviště.

„Prosím tě, Johanko, mohla bys mi tam dojít? Prosím!“ říkám a usmívám se jako trubka. Neochotně se otáčí a běží pro sladkosti do regálu. Po očku pozoruju holčičku, která pořád pláče. Nechápu, že si jí Johana nevšimla. Mohla už dávno vyhlásit, že u košíků sedí plačící holčička a hledá své rodiče. Alena by to určitě udělala, ale ta už odešla.

To je děs, jak jsou ti lidé nevšímaví. Johana už se vrací a nese od všeho dva kusy. Všichni už asi degenerujeme možností koupit cokoliv o dvě koruny levněji, než je původní cena. Beru si samozřejmě to, co je v akci.

„Zaplatím zítra, napiš mi to, dík," dodám a odcházím.

Mám divný pocit, ale cítím s tou malou holkou. Co se jí asi stalo? I když mě Johana sleduje a moje obavy o to, jestli dělám správnou věc, se stupňují, jdu dál k plačící holčičce.

„Ahoj," oslovím ji. „Můžu brečet s tebou, nebo je to soukromá párty?" Koukne se na mě velkýma ubrečenýma očima.

„Tobě se taky ztratil tatínek?" řekne a popotáhne nudli, kterou má už i na oblečení.

A začíná náš rozhovor:

„No, něco podobného."

„Ale ty si velká!"

„No právě, a to je k pláči."

„Já nevim, co mám dělat."

„Ty nemáš mobil?"

„Mám, teda nemám, táta mi nes batůžek a najednou zmizel."

„Tak pojď, zavoláme mu."

„Ale já si nepamatuju číslo."

„Ani svoje? "

„Ne."

„Tak to máme problém."

Holčička začala zase pofňukávat. Podala jsem jí pytlík s medvídky a čokoládu. Vzala si medvídky a hned po rozbalení si je začala strkat

do pusy. Asi měla hlad. Stejně by mě zajímalo, jak tady dlouho seděla a co se vlastně stalo.

Bylo už sice pozdě, ale pořád dost hezky na to, abychom vyměnili autobus za procházku. A protože dívka pořád plakala a nedokázala mi říct kde bydlí, šly jsme ke mně. Teda tam, co jsem teď bydlela.

Možná to byl osud, možná náhoda, ale měla jsem pocit, že jsem našla něco, co mi už dlouho chybělo. A že se to zjeví v podobě malé holčičky, to byl jen příjemný bonus po tak náročném dni.

Neměla jsem zkušenost s plačícími dětmi, ale věděla jsem, co to je, když dítě zůstane samo. Když se to stalo mým rodičům, bylo mi sice jen šest, ale bolí to stejně, i když je vám devatenáct. Najednou vás obklopí prázdno, svět jako by se zamračil a vám se chce umřít. Nohy přestanou poslouchat, nemůžete zastavit slzy a mozek se začíná vařit v nekonečném množství vzpomínek a obrazů z minulosti.

Téhle malé holce bylo asi v tuhle chvíli úplně jedno, s kým jde a kam, spíš byla ráda, že není sama. Slzy neustávaly a myslím si, že z cesty, kterou jsme šly, si nepamatovala ani rychlé občerstvení, a už vůbec ne stánek se zabijačkovou pochoutkou, co je u autobusového nádraží.

Celou dobu jsem přemýšlela, co budeme u mě dělat. Měla jsem jen počítač a spoustu knih, které pro desetiletou holčičku nebudou asi to pravé. I když mně bylo šest, když jsem s babičkou četla Romea a Julii, převlékala jsem se do různých šatů jako na divadle a babi mě česala a malovala jako princezny a služky z her, které milovala. Každou chvíli jsem měla jinou paruku a klaněla jsem se obecenstvu, které jako sedělo

u babičky v obýváku. No a dneska se nedokážu ani upravit, když někam jdu. Když něco skončí, tak je tomu prostě konec. Navždycky!

Když jsme přišly ke mně, ukázalo se, že starosti tohoto typu byly zbytečné. Napřed dopila vodu, co byla od rána na stole ve sklenici, a jen co dosedla na postel, usnula. A já se jí chtěla zeptat na spoustu věcí.

Musela u těch vozíků sedět tak od tří hodin, protože jinak bych si jí všimla, když jsme se zbavovaly milovníka, co šel po Monice. A to je asi tak od patnácti do osmnácti třiceti, než jsem si jí všimla já. Tři hodiny samoty a bezmoci. A když její táta nešel, tak už prostě jen čekala, až si vzpomene, kde ji zapomněl, a snažit se o cokoliv už pro ni nemělo cenu.

Stejně to nechápu. Je jí asi tak deset, myslím si a koukám se, jak spí. Je pátek a školu měly určitě jen krátkou. Má na sobě šaty jako do divadla nebo na ples a pláče. Co se asi stalo, že ji tam rodiče zapomněli? Neměla u sebe ani kapesník a neví, kde bydlí, a ani telefonní číslo. To je dost divné, když děti se dneska s mobilem rodí a z kapsy u pleny jim vyčuhuje počítač!

I když děvčátko s mašlí ve vlasech leží v mojí posteli a spí, stejně si připadám sama. Možná ROMEO by se mohl stavit na pokec? To asi ne. Co si od toho slibuju? Bavím se s ním jen proto, že nechci být sama a on se určitě ze stejného důvodu baví se mnou. Už mi to asi po tolika letech samoty, učení a pak práce leze na mozek. Psala jsem si s ním jen jednou a šlo by mu určitě o to samé, o co jde každému chlapovi na světě!

Ale spát se mi dneska nějak nechtělo. A to jsem si říkala, před tím, než jsem potkala andílka, že si půjdu hned lehnout. Udělala jsem si

kávu, na kterou jsem se poslední dvě hodiny doplňování do regálů těšila, a zapnula počítač.

Jak je to jednoduché, spojit se s celým světem v jedné minutě jen stisknutím tlačítka na notebooku, který velikostí připomíná atlas světa. I malá radost je radostí, když se dokáže důvod této radosti logicky vysvětlit.

Nezdržuju se koukáním, kdo je v které místnosti, a rychle klikám na místnost 30+, kde by mohl být můj milovaný… asi *kus,* aby se mi to rýmovalo. Je tady... začínám...

JULIE: Přijď, vlídná noci, něžná, snědolící, a dej mi Romea. Měj si ho ty, až zemřu já!

Chvíli čekám, jestli to bude jako minule. Třeba to byla jen náhoda a ROMEO je jen buran, co umí rychle zacházet s internetem.

ROMEO: Mám ještě poslouchat? Či odpovím?

Co to je za holku? Buď je divná, nebo dokonalá. Nebo se mi zdá.

JULIE: Kdo jsi, ty muži zahalený tmou?

Asi spím, a tohle se mi zdá. Stejně jako se mi zdá ta malá holka, co spí v mojí posteli.

ROMEO: Jménem ti říct nedokáži, kdože jsem.

Mluví takhle i normálně? To není možné, že to dává takhle z hlavy!

JULIE: Kde ses tu vzal? A proč jsi přišel? Mluv! Toto místo je smrt, když uvážíš, kdo jsi, kdyby tě zastih někdo z našich.

Tohle bude smrt tak akorát pro mě, jestli se do toho zamotám. Skončím jako moucha, co uvízla v pavoučí síti a hladový pavouk nepřestane, dokud ji nesní.

DRAK: Hele lidi, co to je? Nějaká šifra na zneškodnění naší vlády? Romeo, kdybych tě neznal, tak volám poldy, že si terorista, pomoc!

ROMEO: Poptej se po mně zítra a podivíš se, jak budu usedlý.

A to byl Drak takovej chytrej kluk, než se dal na hulení.

DRAK: Tady se doteď bavili normální lidi. Místnost „BLÁZNI" tu není, zrušili jí, dyž je odvezli do Bohnic.

ROMEO: Zaškrtni si šeptání, ať nás nikdo neruší.

Nechápu, že to neudělala rovnou. Asi sem tak často nechodí.

JULIE: Nešťastně, lásko, ses mi narodila, mám ráda teď, co jsem si ošklivila.

Co to píšu za blbosti! Ještě si bude myslet, že mám zájem o něco jiného, než je nezávazný anonymní pokec.

ROMEO: Ahoj Julie, mohli bychom si přestat vkládat do úst slova, co napsal někdo jiný?

Tak tuhle holku bych si přál poznat osobně.

JULIE: Jsi opravdový, nebo jsi jen mlžný opar vznášející se v meziprostoru?

Tohle jsem někde vyčetla, nebo se to vyklubalo z mojí unavené hlavy?

ROMEO: A to je od koho?

Jestli je to nějaká babka, co nemůže spát, tak ji seznámím s dědou.

JULIE:To nevím, chtěla jsem být jen slušná.

Musím přestat číst a koupit si televizi. Blázním!

ROMEO: Připadáš mi jako z jiného světa. Všehovšudy tak tři lidé, které znám, dokážou recitovat zpaměti Shakespeara!

Jenom tři? Děda, já trochu a ta dědova kamarádka z práce. Ta dokonalá žena, co mi straší v hlavě jako bílá paní ve věži. Je možné potkat dvě stejné ženy v jednom týdnu?

JULIE: Raději než svůj život, žiji život někoho jiného!

Nechci nikomu vyprávět, co se mi v životě stalo. A taky si myslím, že to nikoho nezajímá..

ROMEO: Ale s Julií a Romeem to nedopadlo moc dobře, pokud vím.

Je to opravdu posedlost touhle divadelní hrou nebo je to volání o pomoc?

JULIE: Chybí mi lidé, co už nejsou na tomhle světě, a s tebou se mi dobře povídá, jako s babičkou, která mi ty divadelní hry četla. Ale to už jsme si psali minule.

ROMEO: Jo, já vím, jak ti vysvětlovala, jak je to s tou růží. S tím cukrem je to trochu pochopitelnější.

JULIE: Někdy myslím na to, co by se stalo, kdybych třeba umřela taky. Jestli bych někomu chyběla, nebo ne. Jaká smrt je podle tebe nejlepší?

Je lepší umřít jako babi v nemocnici, nebo jako rodiče uhořet!

ROMEO: Hele, jestli máš nějaký problém tak já najdu někoho, kdo ti pomůže, ale vraždit se v dnešní době jen tak nemá cenu. Jenom proto, že ti umřela babička, nemusíš hned odcházet za ní. Určitě byla nemocná a všichni tam musíme. Rozmysli se dobře. Prosím. Třeba mně bys chyběla!

Doufám, že to je jen debata „co by bylo, kdyby“, a ne „až to dopíšu, tak skočím z okna.“

JULIE: Ale já už nemám ani rodiče a vlastně ani bratra. Takže bych určitě nikomu nechyběla. Co vlastně mám? Život se může změnit v jednou okamžiku. A ty mě neznáš! Lhát se nemá!

Sice nikoho nemám, ale svou roli jsem ještě nedohrála do konce.

A kdy přijde konec,
o tom ať rozhodne osud,

ten vládce života,
co klamal mě dosud!

ROMEO: V jakém bydlíš patře?

No, to jsem tomu dal s tou předchozí větou! To se nedivím, že se zabývá smrtí. Ale dneska jí to nedovolím.

JULIE: Bydlím v přízemí!

Co je to za otázku?

ROMEO: To je dobře. Aspoň mám jistotu, že s tím umíráním ještě chvíli počkáš.

Tak to bylo o chlup. Raději asi zůstaneme u divadla.

JULIE: Ty ses o mě bál? Neboj, dneska už to nestihnu.

Koukám na hodiny a divím se, kolik času už uplynulo od první věty našeho rozhovoru. Za chvíli bude půlnoc. V mojí posteli leží malá princezna a spokojeně spí. Dneska už to stačilo. Bylo mi fajn.

ROMEO:To jsem rád.

Doufám, že nekecá!

JULIE: Sejdem se ještě? Sejdem se kdy?

ROMEO: Jakpak by ne! A co nás nyní trápí, nám jednou bude milé k vzpomínání.

JULIE:Pa.

Nedokážu si představit co bude, až se to dítko v mojí posteli vzbudí. A proto jdu spát taky. Dneska musí křeslo stačit. Dobrou noc, babi.

„Ahoj dědo, jak to, že jsi tak brzo doma?“ divím se, když slyším dědu vcházet do kuchyně.

„Já měl dnes jen krátkou,“ odpovídá a směje se pod vousy. „Jedl jsi něco? Nebo ses nehnul celý den od počítače? Kdyby tě člověk nevytáhl alespoň jednou za týden tvé dovolené ven, mohl bys prodat nohy do banky na orgány. Moc je nepoužíváš a nějaký čilý důchodce by je bral všema deseti.“

Kroutím hlavou a divím se, kam děda na tyhle sci-fi věci chodí. „Jak to, že jsi tak veselej? Já když přijdu z práce, tak sem úplně hotovej a ty děláš i dvanáct hodin a jsi čilej jak miminko po dvacetihodinovém spánku.“

„To víš, já si dovedu život užívat. A raduju se z maličkostí,“ odpoví děda a něco vybaluje v kuchyni.

„Na oběd je už pozdě, tak co svačinka?“ volá na mě!

„A co bylo dneska v akci?“ Stojím ve dveřích a usmívám se.

„Hele hochu, nejsi nějaký drzý?“ Už se smějeme oba a nevím jak děda, ale já mám pořád v mysli tu větu, co mi říkala Týna, když jsme šli z divadla. No jo, měla pravdu. Děda asi opravdu všechno vykoupil.

Koláče byly dobré, ale asi se zeptám Týnky, od kdy byly.

„Dědo, hele,“ začínám pomalu,“ viděl jsi dneska Týnu?“

Děda zvážní, nebo se mi to jen zdá, a odpovídá slovy: „Viděl jsem ji jen chvilku, přišlo jí moc zboží a muselo se uskladnit a rozvézt na prodejnu, takže měla celý den dost napilno.“

„Jak rozvést? A to ho rozvážela sama? A to tam nepracujou žádný chlapi? Co to je za společnost, že takhle zneužívá ženy?“ Nevycházím z úžasu.

„To víš, Ludvíčku, když chlapi místo toho, aby zvedli pozadí a dělali těžkou práci, jen sedí u počítače, tak si druhé pohlaví musí pomoct samo. A ženy, které si už nepřály být více utlačovány mužskou nadvládou, jen zaplňují volné místo na trhu práce. Takže co udělá společnost, která chce vydělat a udržet se na trhu? Raději obejde nějaké nařízení nebo paragraf a vezme do skladu ženu, i když tím riskuje pokutu. Víš, co by mě zajímalo? Co jste si s tou Týnou povídali takovou dobu, když ani nevíš, že dělá ve skladu? Nebo co sis myslel? Že je to dcera arabského šejka a dělá v obchodě brigádu? Ludvíku, prober se! Život nejsou jen obvody, ramky a procesory! Život je láska, smutek i bolest. A když je člověk sám, je to těžší, než když má kolem sebe lidi, kteří ho milují. Nebo ho aspoň mají rádi. Musíš brát všechno, co ti osud dá. Radost, bolest, žal i lásku. Víš, život je karneval, v němž stokrát změníš masku. Nevím sice, kdo to řekl, ale pro tenhle případ se to přesně hodí,“ přednáší děda a hrdě odchází.

Beru si vodu a odcházím do dědovy pracovny, věnovat se nezáživné činnosti, jakou je počítač.

Sedím, koukám a přemýšlím o tom, co mi děda říkal. Vůbec nechápu, co se ten večer, kdy jsme byli v divadle, se mnou stalo. Je pravda, že kromě divadelních her jsme se nebavili o ničem z našich opravdových životů. Asi se mi tahle dívka dostala pod kůži víc, než bych chtěl. Myslím na ni už dva dny a nebyl jsem schopen se ani zeptat dědy, co vlastně dělá.

Poslední dny myslím jen na to, kdo to je, co dělá, jakou vystudovala školu, jaké má záliby a jestli by nešla se mnou na rande. Bude asi těžké to zjistit, když mi nedala mobil, e-mail, vlastně vůbec nic.

A s dědou asi v tomhle nemůžu počítat. Asi toho taky moc neví. Tahle holka se ve mně usídlila jako touha, kterou mají děti v prosinci po točené zmrzlině, a která nebude zahnána dřív, než v létě vysvitne sluníčko. Takže to udělám jinak! Zjistím si to sám. Pomalu, ale do nejmenšího detailu. Mám na to dva dny – pak mi skončí dovolená a vracím se domů.

Tak to se už vidím, jak to zjišťuju. Nemám nic, s čím by se dalo začít. A nejsem detektiv, ale počítačový specialista. Takže začneme s tím, co už vím. Jmenuje se Týna, tedy Kristýna, je jí asi 20 – 22 let a je krásná. No, to toho mám. Zkusím dědu! Doufám, že bude mít čas.

„Dědečku, potřeboval bych se tě na něco zeptat, pokud máš čas," řeknu a vstoupím do obýváku, kde se děda kouká na televizi. Zdá se mi to, nebo není ani trochu překvapen? Vypíná televizi, otočí se, aby na mě líp viděl, a odpoví mi na otázku, kterou jsem chtěl položit až jako druhou.

„Ne, Ludvíku, moc ji neznám. Nevím o ní víc než ty. A jestli tě ta slečna zajímá, tak si o ní něco zjisti sám." Jsem v šoku. Sedám si na křeslo a koukám se dědovi do očí.

„Dědo," nevzdávám to, „něco o ní vědět musíš. Přece se o svačinách nebavíte o počasí?"

„Ne, to opravdu ne, protože by mi bylo řečeno, že *kdykoliv se mou někdo mluví o počasí, vždycky vím docela jistě, že má na mysli něco docela jiného*," recitujeme už oba dva současně. Přišel jsem ve vážné věci a teď se smějeme na celý byt.

„Je milá, viď?" Usměje se děda. „Kdybych byl mladší a ona měla o pár let víc, asi bych se jí začal dvořit," říká děda a šibalsky na mě mrká.

„Dědo, prosím, co o ní víš? Stačí střípek. Když jich posbíráme víc, možná složíme celý obraz."

„Dobře, dobře, ale ptát se jí na nic nebudu, co by si myslela? Že se mi na stará kolena zapalují lýtka? Hochu, hochu, myslím, že ona je větší sousto, než dokážeš polknout. Takže, co už jsi zkusil? Jméno a přibližný věk ti moc nepomůže a to, že je krásná, taky ne. Jediné, co ti můžu říct, je to, že kdybys ji viděl v civilním oblečení a stál vedle ní, rozhodně bys ji nepoznal."

Děda zase zabodoval. Nechápu sice jeho myšlenkové pochody, ale trefil jak moje úvahy, tak její slova, a to s námi po divadle nikam nešel. Takže jsme zase tam, kde jsme byli.

„Dědo, prosím, soustřeď se. Jak dlouho ji znáš? Co má asi za školu? Má nějakého přítele? Myslíš, že bych se jí líbil?"

Děda se zašklebí a odpovídá:

„Znám ji asi pět let. Chodil jsem si přivydělávat, ještě když jsem učil, a ona už tam pracovala. Myslím si, že jí je asi kolem sedmadvaceti, třiceti let. Musí mít vysokou, ale obor nevím, to bych hádal. Možná něco jako český jazyk a literatura, ale to je jen odhad. Mohl bych se poptat ve škole, ale už jsem tam dlouho nebyl. Přítele určitě nemá.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Prkna, co znamenají život**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.